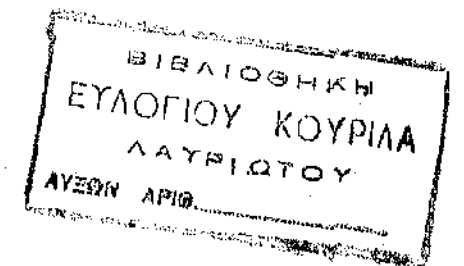

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

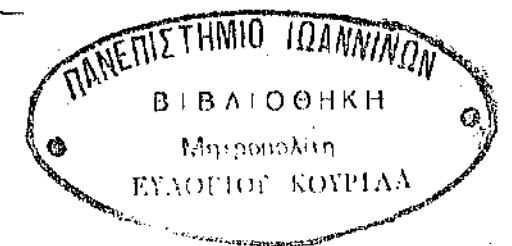
1883

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8

076.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γ. ΚΑΣΑΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον τῆς Ἐστίας: Ὁδὸς Ἀγγέλου, 9.

1883

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΕ'

Συνδρομή ἑτησία Ἐν Ἑλλάδι πρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ. 20. - Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται ἀπὸ Ἰαννουαρίου ἑαυτοῦ ἔτους καὶ εἰς ἑξῆς. - Ἐργασίον τῆς Διοικήσεως: Ὀδὸς Ἀγγελοῦ 8

19 Ἰουνίου 1883

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

[Μεθοιστορία Λ. Ἀλεξό. — Μετάφρασις Π. Ι. Φέρπου].

Συνέχεια ἀπὸ σελ. 8

Ε'

Ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τοὺς Παρισίνους, καὶ τὸ ἄλλοτε τοῦτο ἀπέχει ἡμῶν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα μόλις ἔτη. Οἱ Γάλλοι κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἦσαν κύριοι τῶν Παρισίων, ὡς οἱ Ἄγγλοι εἶνε κύριοι τοῦ Λονδίνου, οἱ Ἴσπανοὶ τῆς Μαδρίτης, οἱ Ῥώσοι τῆς Πετροπόλεως. Ἄλλ' ὁ χρόνος ἐκείνος παρήλθε. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι χώραι ἔχουσιν ἄρια, ἢ δὲ Γαλλία οὐχί. Οἱ Παριῖοι κατήγησαν ὑπερμεγέθους πύργους Βαβέλ, πόλιν διεθνήν καὶ παγκόσμιον, διότι οἱ ξένοι ἔρχονται οὐ μόνον ἵνα ἐπισκεφθῶσι τοὺς Παρισίους, ἀλλὰ καὶ ἵνα διαβιώσωσιν ἐν αὐτοῖς.

Καὶ ἔχομεν ἤδη ἐν Παρισίοις κοινότητα Ῥωσικὴν, κοινότητα Ἰσπανικὴν, κοινότητα τῶν τῆς Ἀνατολῆς ἔθνων, κοινότητα Ἀμερικανικὴν. Αἱ κοινότητες αὗται ἔχουσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς τῶν, τοὺς τραπεζίτας τῶν, τοὺς ἱατροὺς τῶν, τὰς ἐφημερίδας τῶν, τοὺς ποιμένας τῶν, τοὺς ἱερεῖς τῶν καὶ τοὺς ὀδοντοῖατροὺς τῶν. Οἱ ξένοι κατέκτησαν ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τῶν Ἡλυσίων Πεδίων καὶ τοῦ βουλευσάτου Μαλεζέρβου· οὗτοι μὲν προχωροῦσι καὶ ἐξαπλοῦνται, ἡμεῖς δὲ χωροῦμεν πρὸς τὰ ὀπίσω καταπατούμενοι ὑπὸ τῆς εἰσβολῆς αὐτῶν καὶ ἀναγκάζομενοι νὰ ἐκπατριζώμεθα, καὶ νὰ ἰδρῶμεν Παρισιακὰς κοινότητας ἐν τμήμασιν, ἅτινα οὐδέποτε ἦσαν Παριῖοι καὶ οὐδὲ σήμερον εἶν' ἐντελῶς.

Μεταξὺ τῶν ξένων τούτων κοινοτήτων ἡ πολυπληθεστάτη, ἡ πλουσιωτάτη, ἡ λαμπροτάτη εἶνε ἡ Ἀμερικανικὴ. Ὑπάρχει δὲ στιγμή καθ' ἣν Ἀμερικανὸς αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἰκανῶς πλούσιον, ἀλλὰ Γάλλος οὐδέποτε. Ὁ Ἀμερικανὸς τότε ἴσταται, ἀναπνέει ὀλίγον καὶ τρώγων τὸ κεφαλαίον του δὲν ἔχει ὡς μέτρον τὰς προσόδους του, γινώσκει νὰ δαπανᾷ, ἐν ᾧ ὁ Γάλλος μόνον νὰ φείδεται γινώσκει.

Ὁ Γάλλος μίαν ἔχει ἀληθῆ πολυτέλειαν,

τὰς ἐπαναστάσεις του. Ὑγιῶς καὶ ὀρθῶς λογιζόμενος ἀναμένει αὐτάς, γινώσκων καλῶς ὅτι θὰ εἶνε μὲν λίαν δαπανηραὶ εἰς τὸ Κράτος, ἀλλὰ ταυτοχρόνως θὰ εὐρῆ αὐτὸς τὴν περίστασιν νὰ καταθέσῃ ἐπιωφελέστερον τὰ χρήματά του. Ὁ προϋπολογισμὸς τῆς χώρας ἡμῶν οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ παρατεταμένον δάνειον αἰωνίως ἀνοικτόν. Ὁ Γάλλος λέγει καθ' ἑαυτὸν:

— Ὡσαυρίζομεν! Ὡσαυρίζομεν! Ὡσαυρίζομεν! Διότι προσεχῆ τινα προίαν θὰ ἐπέλθῃ τις ἐπανάστασις, ἣτις θὰ καταβιβάσῃ τὸ πέντε τοῖς ἑκατόν, εἰς πενήκοντα ἢ ἐξήκοντα φράγκα. Καὶ τότε ἀγοράζω. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐπαναστάσεις εἶνε ἀφευκτοί, ἄς προσπαθήσωμεν τοῖςλάχιστον νὰ ὠφεληθῶμεν.

Δόγος γίνεται ἀδιαλείπτως περὶ ἀνθρώπων ἀφανισθέντων ἕνεκα τῶν ἐπαναστάσεων, καὶ ὁ μὲν πολυπληθέστερος ἴσως εἶνε αἱ ἕνεκα αὐτῶν πλουτήσαντες.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ὑπεύκτου σφόδρα εἰς τὴν ἑλκτικὴν τῶν Παρισίων δύναμιν. Ἐν οὐδεμίᾳ τῶν ἐπὶ γῆς πόλεων δύναται τις εὐαρεστότερον καὶ εὐκολώτερον νὰ δαπανᾷ πολλὰ χρήματα. Ὡστε ἕνεκα καὶ τῆς φυλῆς καὶ τῆς καταγωγῆς τῆς κυρίας Σκῶτ καὶ τῆς μίς Πέρσιβαλ, ἡ ἑλκτικὴ περὶ ἧς ὁ λόγος δύναμις ἐπέδρασεν ἐπὶ τῶν κυρίων τούτων κατ' ἴδιον ὄλως τρόπον.

Ἡ Γαλλικωτάτη τῶν Γαλλικῶν ἀποικιῶν εἶνε ὁ Καναδὰς, ὅστις ὅμως δὲν ἀνήκει πλέον τῇ Γαλλίᾳ. Ἡ μνήμη τῆς πρώτης πατριδος, τῆς μητροπόλεως, διέμεινεν ἰσχυροτάτη καὶ γλυκυτάτη ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν εἰς Καναδὰ ἀποικισάντων Γάλλων. Ἡ Σουζῆ λοιπὸν Πέρσιβαλ ἔλαβε παρὰ τῆς μητρὸς τῆς ἀγωγὴν ὄλως γαλλικὴν καὶ αὐτὴ δὲ ἀνέθρεψε τὴν ἀδελφὴν τῆς ἐν τῷ αὐτῷ πρὸς τὴν Γαλλίαν ἐρωτι· ὥστε αἱ δύο ἀδελφαὶ ἠσθάνοντο ἑαυτὰς Γαλλίδας ἢ μάλλον εἰπεῖν Παρισίνας.

Ὡς λοιπὸν ἡ σαρεία ἐκείνη τῶν ἐκατομμυρίων κατέπεσεν ἐπ' αὐτῶν, ὑπὲρ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πόθου ἀμφοτέραι κατελήφθησαν: νὰ ἔλθωσιν εἰς Παρισίους καὶ ἐκεῖ νὰ ζήσωσι. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ὁ κύριος Σκῶτ ἀντίστη ὀλίγον:

— Ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πλέον ἐδῶ, ἔλεγε, καὶ μόνον ἀπαξ τοῦ ἔτους θὰ ἐρχωμαι νὰ μένω δύο

ἢ τρεῖς μῆνας ἐν Ἀμερικῇ πρὸς ἐπίβλεψιν τῶν συμφερόντων σας, καὶ τῶν δύο σας αἱ πρόσοδοι θὰ ἐλαττωθῶσι.

— Καὶ τί πειράζει! ἀπεκρίνετο ἡ Σουζή, εἰμεθα πλούσιοι καὶ πάρα πλούσιοι. . . Ἄς ἀναχωρήσωμεν, σὲ παρακαλῶ. . . Πόσον θὰ εἰμεθα εὐχαριστημένοι! πόσον εὐτυχεῖς!

Ὁ κύριος Σκότ ὑπεχώρησε, καὶ ἡ Σουζή κατὰ τὰς πρώτας τοῦ Ἰανουαρίου ἡμέρας τοῦ 1880 ἠδυνήθη νὰ γράψῃ πρὸς τὴν ἀπό τινων ἐτῶν ἐν Παρισηίοις διαμένουσαν φίλην τῆς Καίτην Νόρτον, τὴν ἐπιστολὴν τήνδε:

«Νίκη! ἀπεφασίσθη! Ὁ Ριχάρδος συνήνε-
σεν. Ἐρχομαι τὸν Ἀπρίλιον καὶ γίνομαι πάλιν
Γαλλίς. Μ' εἶπες ἄλλοτε ὅτι ἀναλαμβάνεις νὰ
προετοιμάσῃς πᾶν ὅτι χρειάζεται πρὸς ἐγκα-
τάστασιν μας, εἶμαι φοβερὰ ἀδιάκριτος. . . .
δέχομαι τὴν πρότασίν σου.

«Ἐπιθυμῶ λοιπὸν εὐθὺς ὡς πατήσω τοὺς
Παρισηίους, νὰ εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ τοὺς
χαρῶ, καὶ νὰ μὴ χάσω τὸν πρῶτον μῆνα τρέ-
χουσα πρὸς ἀνεύρεσιν ἐπίπλων, ὀχημάτων, ἵπ-
πων. Θέλω ὅταν ἀποβιβασθῶ εἰς τὸν σταθμὸν
τοῦ σιδηροδρόμου νὰ εὔρω εἰς τὴν αὐλὴν τὸ ὄ-
χημά μου, τὸν ἠνίοχόν μου, τοὺς ἵππους μου.
Θέλω τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν νὰ σ' ἔχω νὰ
συγγευματώσωμεν εἰς τὸν οἶκόν μου. Πρέπει
λοιπὸν ἢ νὰ ἐνοικιάσῃς ἢ νὰ ἀγοράσῃς ἐν ξε-
νοδοχείῳ συμφώρησε ἀπὸ τοῦδε ὑπηρετάς, ἐ-
κλεξε τὰς ἀμάξας, τοὺς ἵππους, τὰς στολὰς
τῶν ἵπποκόμων. Τὰ πάντα τῆς ἐκλογῆς σου
μόνον αἱ στολαὶ τῶν ἵπποκόμων νὰ εἴνε κυαν-
αῖ, τοῦτο μόνον. — Τὸ τελευταῖον τοῦτο τὸ
γράφω καθ' ὄγκυρον τῆς Μπεττίνας, ἧτις
ἰσταμένη ἀνωθέν μου βλέπει τί σοὺ γράφω.

«Ἐπὶ μόνον ψυχὰς θὰ παραλάβωμεν: ὁ
Ριχάρδος τὸν θαλαμηπόλον τοῦ, ἡ Μπεττίνα
καὶ ἐγὼ τὰς θαλαμηπόλους μας, τὰς δύο παι-
δαγωγούς τῶν μικρῶν μας, καὶ δύο μικροὺς
ἵπποκόμους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἀκολουθοῦν ὅταν
ἐξερχόμεθα ἐπιπποι. Εἶνε ἵππεις σπανιώτα-
τοι. . . Μιὰ χαρὰ νὰ τοὺς ἴδῃς, τὸ αὐτὸ ἀνά-
στημα, ἢ αὐτὴ κατασκευὴ, τὸ αὐτὸ σχεδὸν
πρόσωπον, τῶν ἀδυνάτων εἶνε νὰ εὔρωμεν ἐν
Παρισηίοις ἵπποκόμους τόσοσιν ταιριαστοὺς.

«Ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα καὶ ἀνθρώπους
τὰ ἀφίνομεν ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ. . . Ὅχι δὲ, ὄχι
ὅλα, ἐλησημένῃς τέσσαρα ἀλογόγια Σκωτικὰ,
τέσσαρα ἀριστουργήματα, κατὰ μέρος πῖσσα
μὲ λευκὰ στίγματα καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας πό-
δας καὶ τὰ τέσσαρα δὲν μας βραστὰ ἢ καρδιά
μας νὰ τα χωρισθῶμεν τὰ ζεύγομεν εἰς κομ-
ψὸν ἵππον καὶ εἶνε χαριέστατα: τὰ ὀδηγοῦ-
μεν ἀξιόλογα καὶ τὰ τέσσαρα ἡ Μπεττίνα καὶ
ἐγὼ. Αὐτοῦ πιστεύω νὰ δύνανται γυναῖκες νὰ
ὀδηγοῦν εἰς τὸ Δάσος πρῶτῃ πρῶτῃ ἵππον μὲ

τέσσαρ' ἀλογα χωρὶς νὰ προξενήσουν σκάνδα-
λον. Ἔδω εἶνε δυνατόν.

«Πρὸ πάντων ἀγαπητῆ μου Καίτη, μὴ συλ-
λογιζέσαι τὰ χρήματα. . . κάμε τρέλες, ὅσας
θέλεις. Τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ὅπου σοὺ ζητῶ.

Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν καθ' ἣν ἡ κυρία Νόρ-
τον ἐλάμβανε τὴν ἐπιστολὴν, διεσαλπίσθη ἡ εἰ-
δησις τῆς ἀπροσδοκίτου καταστροφῆς μεγά-
λου τινὸς ἐπιχειρηματίου Γαρνεβίλ ἀναμαζῆ-
μένου, ὅστις δὲν εἶχε προαισθανθῆ τὸ πάθημά
του, ἀλλ' εἶχε μυριασθῆ τὴν ἐκπαισιν ὅτι ἔπρε-
πε νὰ εἶχεν ἤδη μυριασθῆ τὴν ὑφασιν. Ὁ Γαρ-
νεβίλ οὕτως ἐξ ἑβδομάδας πρὸ τῆς συμφορᾶς
του εἶχεν ἐνθρονισθῆ εἰς μέγαρον νεόδμητον,
οὐ τὸ μόνον ἐλαττωμα ἦτο ἡ ὑπερβάλλουσα
μεγαλοπρέπεια.

Ἡ κυρία Νόρτον ὑπέγραψεν ἐνοικιαστήριον
— ἐκατοντακισχίλια φράγκα κατ' ἔτος, — μετὰ
τοῦ δικαιώματος νὰ ἀγοράσῃ καὶ τὸ μέγαρον
καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἐπιπλα ἀντὶ δύο ἑκατομ-
μυρίων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς μισθώσεως.
Διάσημος τεχνίτης ἀνελάμβανε νὰ διορθῶσῃ
καὶ μετριάσῃ ὅλιγον τὴν ὑπέμετρον καὶ ἀφῆ-
ρτον ἐκείνην πολυτέλειαν τῶν ἐπίπλων κλπ.

Τοῦτου γενομένου ἡ φίλη τῆς κυρίας Σκότ
ἠτύχησε νὰ εὔρω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δύο ταυτο-
χρόνως ἐκ τῶν ἐξῆχων ἐκεῖνων καλλιτεχνῶν,
ὧν ἄνευ εἶν' ἀδύνατον νὰ ἱδρυσθῇ οἰκία μεγάλη
καὶ νὰ κινήθῃ.

Πρῶτον μὲν ἀρχιμάγειρον πρώτης τάξεως
ἄρτι καταλιπόντα ἀρχαῖον μέγαρον τοῦ προα-
στείου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ μετὰ πολλῆς του
λύπης, διότι εἶχεν αἰσθήματα ἀριστοκρατικά.
Ἐνόμιζεν ἐξουτελιστικὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑ-
πηρεσίαν ἀπλῶν πολιτῶν, καὶ μάλιστα ξένων.

— Ἦστ' ἐμοί, εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Νόρτον,
ποτέ δὲν θὰ ἀφίνα τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας
βαρόνης ἐὰν διετῆρει τὴν θέσιν τῆς ὅπως πρῶ-
τα. . . Ἀλλὰ ἡ κυρία βαρόνη ἔχει τέσσαρα παι-
διὰ, δύο υἱοὺς οἱ ὅποιοι ἔκκλιαν τῶσας τρέλες. .
καὶ δύο θυγατέρας αἱ ὅποιοι ἔκκλιαν τῶσας τρέλες. .
καὶ δύο θυγατέρας αἱ ὅποιοι σήμερ' αὖριον θὰ
εἶνε τῆς πανδρείας. Καὶ πρέπει νὰ τὰς προι-
κίσῃ. Ἐλὸς πάντων ἡ κυρία βαρόνη εἶν' ἀναγ-
κασμένη νὰ περιορίσῃ ὀλίγον τὰ ἐξοδά τῆς,
καὶ ἐπομένως δὲν εἶνε τῆς ἀξιοπρεπείας μου νὰ
μείνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς.

Ἐπέβαλε δὲ καὶ τοὺς ὄρους του ὁ διακεκρι-
μένος οὗτος πρακτικὸς ἀνθρώπος, ὑπερβολικὸς
ὄρους, ἀλλ' ἡ κυρία Νόρτον οὐδέποτε ἐπέθυθη,
γινώσκουσα ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν τῆς ἀνδρα ἀξίας
ὕπὸ πάντων ἀναμαζιγυμένων. Ἀλλ' ἐκεῖνος
πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ, ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τη-
λεγραφήσῃ εἰς Νέαν Ὑόρκην ὡς ἔχων χρεῖαν
διασαφήσεως τινῶν ἢ πρὸς αὐτὴν δὲ τηλεγρα-
φικὴ ἀπάντησις ἦτο εὐνοϊκὴ, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι
δέχεται.

Ὁ δεύτερος μέγας καλλιτέχνης ἦτο πολυ-

δάμνης σπανίας καὶ ἐξῆχον ἱκανότητος, παραι-
τηθεὶς τῆς ἐπιστήμης του ἀφ' οὗ ἀπέκτησε με-
γάλην περιουσίαν. Ἀλλ' ὅμως συγκρατηθῆ νὰ
ἀναλάβῃ τὴν διοργάνωσιν τῶν ἵπποστασιῶν
τῆς κυρίας Σκότ. Ἐνοεῖται δὲ ὅτι ἀπήτησε
νὰ ἔχῃ τὴν πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ ἐξουσίαν εἰς
τὴν ἀγορὰν τῶν καταλλήλων ἵππων, οὐδέποτε
νὰ ἐνδυσθῇ στολὴν ἵπποκόμου, αὐτὸς νὰ ἐκλέγῃ
τοὺς ἠνίοχους, τοὺς ὑπηρετάς τῶν ἵπποστα-
σιῶν, τοὺς ἵπποκόμους, οὐδέποτε νὰ εἶνε ἐν-
τοῖς ἵπποστασίοις ἵπποι ὀλιγώτεροι τῶν δεκα-
πέντε, οὐδεμίαν συμφωνία νὰ γίνεταί μετὰ τοῦ
ἀμαξοπηγῆ καὶ τοῦ κατασκευαστοῦ τῶν ἐπιπ-
πίων ἄνευ τῆς παρουσίας του, ἐδήλωσε δὲ ὅτι
μόνον τὸ πρῶτ' εὐνοεῖται νὰ ὀδηγῇ τὸ ὄχημα
πολιτικῶν ἐνδεδουμένων, ἵνα διδάσκῃ τὸ ἠνιοχεῖν
τὰς κυρίας καὶ τὰ παιδιά ἐὰν ἦτο ἀνάγκη.

Οὕτω δὲ ὁ μὲν ἀρχιμάγειρος ἔλαβε κατοχὴν
τῶν τοῦ μαγειρείου του, ὁ δὲ ἀρχιἵπποκόμος
τῶν ἵπποστασιῶν του τὰ λοιπὰ οὐδὲν ἄλλο ἤ-
σαν ἢ ζήτημα ἀπλῶς χρημάτων, ἢ δὲ κυρία
Νόρτον κατὰ τοῦτο ἐποίησατο χρῆσιν πλήρη
τῆς δεδομένης αὐτῇ ἐξουσίας, συμφῶνως πρὸς
τὰς ὀδηγίας αἱ ἐλαβεν. Κατὰ τὸ βραχὺ δὲ τοῦτο
διαστήμα τῶν δύο μηνῶν κατάρθωσε θαύματα,
ἵνα ἡ κυρία Σκότ εὖρῃ τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως
αὐτῆς τέλεια πάντα καὶ ἀνεπίληπτα.

Καὶ ἰδοὺ πῶς εἶπε τῇ 5 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους
1880 ὁ κύριος Σκότ, ἡ Σουζή καὶ ἡ Μπεττίνα
ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν
τοῦ Ἀγίου Λαζάρου περὶ ὧρον τετάρτην καὶ ἡ-
μίσειαν τῆς πρωίας, εὔρον τὴν κυρίαν Νόρτον
ἐν τῷ σταθμῷ ἀναμένουσαν.

— Ἰδοὺ, εἶπεν εἰς αὐτοὺς, ἔξω εἰς τὴν αὐ-
λὴν εἶνε τὸ ὄχημά σας, ὀπίσω τοῦ ὀχηματος
ἐν λαυδῶν διὰ τὰ παιδιά καὶ ὅπως τοῦ λαυδῶ
ἐν λεωφορείῳ διὰ τοὺς ὑπηρετάς. Καὶ τὰ τρία
ἔχουν τὸ γραμματόπλεγμα σας, τὰ ὀδηγοῦν οἱ
ἠνίοχοί σας καὶ εἶν' ἐξευγμένοι εἰς αὐτὰ οἱ ἵπποι
ἀσ. Κατοικεῖτε κατὰ τὴν ὁδὸν Μουρίλλου ἀρ.
24, ἰδοὺ καὶ ὁ κατάλογος τοῦ ἐσπερινοῦ σας
δείκνυ. Πρὸ δύο μηνῶν μὲ προσεκαλέσατε, δέ-
χομαι λοιπὸν καὶ θὰ λάβω μάλιστα τὴν ἐλευ-
θερίαν νὰ σας φέρω καὶ καμμιὰ δεκαπενταριά
προσκεκλημένους, ὡς βλέπετε σας προμηθεύω τὰ
πάντα, καὶ προσκεκλημένους ἀκόμη. . . Ἀλλὰ
ἡσυχάσατε, διότι ὅλους τοὺς γνωρίζετε, εἶνε
φίλοι κοινοί. . . καὶ ἀπὸ ἀπόψε εὐθὺς θὰ δυνη-
θῶμεν νὰ κρίνωμεν τὴν ἐξοχὸν ἀρετὴν τοῦ μα-
γειρίου σας.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ κυρία Νόρτον ἐνεχεί-
ρησε τῇ κυρίᾳ Σκότ κομψὸν δελτάριον μετὰ
χρυσῆς πέριξ γραμμῆς περιέχον τὰς λέξεις ταύ-
τας: Κατάλογος τοῦ γιμνασίου τῆς 15 Ἀπρι-
λίου 1880 ὑποκάτω δὲ ἦσαν καταγεγραμμένα
τὰ εἶδη τῶν φαγητῶν.

Ὁ πρῶτος κάτοικος τῶν Παρισηίων ὅστις ἐ-

τυχε τῆς τιμῆς ἅμα δὲ καὶ τῆς εὐφροσύνης νὰ
ἀναγνωρίσῃ καὶ τιμήσῃ τὸ κάλλος τῆς κυρίας
Σκότ καὶ τῆς μῆς Πέριβαλ, ἦτο δεκαπενταετίας
παραμάγειρος εὐρεθεὶς τυχαίως ἐν τῷ σταθμῷ,
φορῶν τὴν λευκὴν ποδιάν του καὶ ἔχων ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς του κόνιστρον. Ὅτε ὁ ἠνίοχος τῆς
κυρίας Σκότ ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῆς συρροῆς
τῶν ἀμαζῶν, προσεπάθει νὰ ἐξέλθῃ μετὰ δυσ-
κολίας ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ σταθμοῦ, ὁ μικρὸς
παραμάγειρος σταθεὶς ἀφελῶς ἐπὶ τοῦ πεζοδρο-
μίου καὶ ἀνοίξας τόσοσιν τοὺς ὀφθαλμούς του,
παρητήρησε τὰς δύο ἀδελφάς μετὰ ὑάμβους καὶ
ἐκπλήξεως, καὶ διὰ μίαν τολμηρὰς ἐριψὲ κατὰ
πρόσωπον αὐτῶν τὴν ἀπλὴν ταύτην φράσιν:

— Μωλωρὲ πράμμα!!!

Ἡ κυρία Ρεκαμιὲ ὅτε εἶδεν ἐπερχομένης
τὰς ῥυτίδας καὶ τὰς λευκάς τρίχας ἔλεγε πρὸς
τινα φίλην τῆς.

— Ἀχ! ἀγαπητῆ μου, ἐπέταξε τὸ πουλά-
κι. Ἄφ' ἥς ἡμέρας παρετήρησα ὅτι αἱ μικροὶ
καπνοδοχοκαθαρισταὶ δὲν εὐρύριζαν καθ' ὁδὸν
νὰ με κυττάζουν, ἐνόησα ὅτι τετέλεσται πλέον.

Ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ἡ γνώμη τῶν μι-
κρῶν παραμαγείρων ἔχει τὴν αὐτὴν ἀξίαν τῆς
τῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν. . . Ἀλλὰ μετὰ τῆς
διαφορᾶς ὅτι ἡ Σουζή καὶ ἡ Μπεττίνα δὲν ἤ-
δύναντο νὰ εἰπωσι τετέλεσται, διότι τούναν-
τιον μάλιστα μὲν ἤδη ἐγένετο ἀρχή.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ ὄχημα τῆς
κυρίας Σκότ ἀνέβαινε τὸ βουλευτάριον Ὀσμᾶ-
νου καλπαζόντων βραδείως καὶ ἐρρυθμῶς τῶν
δύο θαυμασιῶν ἵππων. Οἱ Παρισηίοι ἤδη ἠρίθ-
μουσαν δύο ἔτι Παρισηίους.

Ἡ εὐδοκίμησις τῆς κυρίας Σκότ καὶ τῆς
μῆς Πέριβαλ ἐγένετο ἐν ἀκαρεῖ, ὀριστικῇ, κα-
ταπληκτικῇ. Αἱ τῶν Παρισηίων καλλοῦν δὲν
εἶνε καταταταγμένοι καὶ καταγεγραμμένοι ἐν
καταλόγῳ ὡς αἱ τοῦ Λονδίνου δὲν κοινοποι-
οῦσι τὰς εἰκόνας τῶν διὰ τῶν εἰκονογραφημέ-
νων ἐφημερίδων καὶ δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ πω-
λῶνται παρὰ τοῖς χαρτοπώλαις αἱ φωτογρα-
φίαι τῶν. . . Ἐν τούτοις ὅμως ὑπάρχει πάντα-
τε μικρὸν τι ἐπιτελεῖται εἰσοδάς γυναικῶν
ἐκπροσωπουσῶν τὴν χάριν, τὴν κομψότητα, καὶ
τὴν εὐμορφίαν τὴν Παρισηιακὴν, αἱ δὲ γυναῖ-
κες αὐταὶ μετὰ δέκα ἢ εἴκοσιν ἐτῶν ὑπηρεσίαν
μετατίθενται εἰς τὸ στέλεχος τῶν ἐφεδρῶν, ἀ-
παράλλακτα ὡς οἱ γηραιοὶ στρατηγοί.

Ἡ Σουζή καὶ ἡ Μπεττίνα παρευθὺς ἐξ ἀρ-
χῆς κατετάχθησαν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦτο,
καὶ μάλιστα ἐν διαστήματι εἰκοσιτεσσάρων ἡ-
ρῶν, οὐδὲ εἰκοσιτεσσάρων, διότι τὰ πάντα συ-
νέβησαν ἀπὸ τῆς ὀγδόης πρὸ μεσημβρίας μέχρι
τοῦ μεσονυκτιοῦ, τὴν ἐπιοῦσαν τῆς εἰς Παρι-
σηίους ἀφίξεως τῶν.

Φαντάσθητε εἰδὸς τι παραστάσεως φαντα-
στικῆς εἰς τρία μέρη ἢ τρεῖς εἰκόνας διηρημέ-

νης, ής ή επιτυχία προβαίνει αυξανόμενη από εικόνας εις εικόνας :

α' Εκδρομή ἐφ' ἵππου τῆ δεκάτη ὡρα πρὸ μεσημβρίας ἐν τῷ Δάσει, μετὰ τῶν δύο θαυμαστῶν θεραπευτῶν τῶν ἐξ Ἀμερικῆς κομισθέντων.

β' περίπατος πεζῆ περι ὡραν ἑκτὴν μετὰ μεσημβρίαν κατὰ τὴν δεινροστοιχίαν τῶν Ἀκακιῶν.

γ' ἐμφάνσεις ἐν τῷ θεάτρῳ τῆ δεκάτη ὡρα τῆς ἐσπέρας ἐν τῷ θεωρείῳ τῆς κυρίας Νόρτον.

Αἱ δύο γεσημμέναι παρευθὺς παρατηρήθησαν καὶ ἐξετιμήθησαν, ὡς εἰκός, ὑπὸ τῶν τριακόντα ἢ τεσσαράκοντα τῶν ἀποτελούντων μυστηριώδεις τι δικαστήριον, καὶ ἀνεκκλήτως ἀποφαινομένων ἐν ὀνόματι πάντων τῶν Παρισίων. Οἱ τριακόντα ἢ τεσσαράκοντα οὗτοι ἐκ διαλειμμάτων ἀνακηρύττουσι θελτικωτάτην τὴν δεῖνα γυναῖκα, προφανέστατα δυσειδῆ. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἀρκεῖ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ δεῖνα αὐτὴ φαίνεται θελτικωτάτη.

Ἡ καλλονὴ τῶν δύο ἀδελφῶν ἦτο κρείττων ὅλας δὴποτε συζητήσεως. Διὸ τὴν μὲν πρώταν ἐθαύμασαν τὴν χάριν καὶ τὴν κομψότητα καὶ τὴν εὐγένειαν αὐτῶν, τὴν δὲ μετὰ μεσημβρίαν διεκήρυξαν ὅτι τὸ ἀκριβὲς καὶ ζωηρὸν βᾶδισμά των ἦτο θεᾶς βᾶδισμα, τὴν δ' ἐσπέραν μὴ βοῆ ἀνεκήρυξαν τὴν ἀκραν τελειότητα τοῦ τραχήλου των. Τὸ παιγνίδιον ἐκερδήθη. Ὅλοι δὲ οἱ Παριῖοι ἐκτοτε εἶχον πρὸς τὰς δύο ἀδελφὰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μικροῦ παραμαγεῖρου, ὅλοι οἱ Παριῖοι ἐπανέλαβον τὸ Μαρὲ πρᾶγμα / μετὰ διαφόρων ἐννοεῖται περιφράσεων καὶ ἀναπτύξεων, ἃς ἐπιβάλλουσι τὰ κοινωνικὰ ἔθιμα.

Ἡ αἴθουσα τῆς κυρίας Σκῶτ ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἐγένετο περιζήτητος καὶ περιεκτικωτάτη. Οἱ φοιτῶντες εἰς τρεῖς ἢ τεσσαράς μεγάλας Ἀμερικανικὰς οἰκίας προσήλθον σωρηδὸν εἰς τὴν οἰκίαν Σκῶτ, ὥστε κατὰ τὴν πρώτην τῆς παρασκευῆς ἐσπερίδα τριακόσαιο ψυχαὶ προσκεκλημέναι παρήσαν. Ὁ κύκλος αὐτῶν τάχιστα ἐγένετο εὐρύτατης περιλαμβάνων ὀλίγον τι ἐκ πάντων τῶν ἔθνων, Ἀμερικανούς, Ἰσπανούς, Ἱταλούς, Οὐγγρούς, Ῥώσους ἐτι δὲ καὶ Παρισίους.

Ἡ κυρία Σκῶτ ἐτ' ἐδιηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς εἰς τὴν πατέρα Κωνστάντιον δὲν εἶπε τὰ πάντα . . . οὐδέποτε λέγει τις τὰ πάντα. Ἐγένισσε βεβιαίως ὅτι ἦτο θελτικωτάτη, ἠρέσκατο νὰ το παρατηρῶσιν οἱ ἄλλοι, καὶ δὲν δυσηρεστεῖτο νὰ τῆ το λέγωσι . . . Ἐνὶ λόγῳ ἦτο φιλάρεσκος. Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ εἴνε τῶν Παρισίων γνήσιος κἀτοιχος ἀνευ τούτου ; Ὁ δὲ κύριος Σκῶτ ἔχων τὴν πᾶσαν πίστιν πρὸς τὴν γυναῖκά του, παρέλθεν εἰς αὐτὴν πικτελῆ ἔλευθερίαν, ὥστ' ἐφαίνετο

κἀπως . . . Ἦτο δὲ ἀνὴρ ἀξιοπρεπέστατος αἰσθανόμενος ποιά τινα ἀμηχανίαν καὶ στενοχωρίαν, διότι ἀπεράσισε τοιοῦτον γάμον, διότι ἐνυμφεῦθη τσσαῦτα πλουτῆ. Ἀγαπῶν δὲ φύσει τὰς ἐπιχειρήσεις, εὐάρεστος πᾶσαν αὐτοῦ τὴν δραστηριότητα μετεχειρίζετο διαχειριζόμενος τὰς δύο περιουσίας, αὐξάνων αὐτὰς ὁσημέραι καὶ λέγων κατ' ἔτος πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ πρὸς τὴν γυναικαδέλφην του :

— Εἶσθε ἐτι πλουσιώτεροι παρὰ πέρουσιν. . . Μὴ ἀρκούμενος δὲ εἰς μόνην τὴν μετὰ πλείστης ὄσης περισκέψεως καὶ δεξιότητος ἐπιβλεψὴν τῶν ἐν Ἀμερικῇ συμφερόντων, ἐπεδόθη ἐν Γαλλίᾳ εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις καὶ ἠυδοκίμησεν ἐν Παρισίοις ὡς καὶ ἐν Νέεϊ Ὑόρκη. Ἴνα κερδαίη τις χρήματα οὐδὲν ἄλλο εἴνε τοιοῦτον, ἢ τὸ νὰ μὴ ἔχη χρεῖαν νὰ κερδαίη.

Αἱ πρὸς τὴν κυρίαν Σκῶτ ἐρωτικαὶ θεραπείαι καὶ περιποιήσεις ἐγένοντο ὑπέρμετροι καὶ καθ' ὑπεβολὴν . . . ἐγένοντο Γαλλιστί, Ἀγγλιστί, Ἱταλιστί, Ἰσπανιστί . . . διότι ἐγένισσε καὶ τὰς τεσσαράς ταῦτα γλώσσας . . . Ἴδου καὶ ἄλλο προτέρημα ἔπερ ἔχουσιν αἱ ξένοι παραβαλλόμενοι πρὸς τὰς Παρισίνας, αἵτινες, καθ' ὅλου εἰπεῖν, μόνον τὴν μητρικὴν τῶν γλώσσων λαλοῦσι καὶ τοῦτου ἕνεκα στεροῦνται τῆς πηγῆς τῶν δεινῶν παλίων.

Ἡ κυρία Σκῶτ δὲν ἔλαθε βεβαίως τὴν βῆθον πρὸς ἀποδίωξιν τῶν ἀνδρῶν εἶχε δὲ ταυτοχρόνως δέκα, εἰκοσι, τριακόντα λάτρεις. Ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ καυχῆθῃ ὅτι ἔτυχε τῆς ἐλαχίστης προτιμήσεως ; διότι πρὸς πάντας ἀντέταξε τὴν αὐτὴν ἐρασμίαν ἀστείαν καὶ φαιδρὰν ἀντίστασιν . . . Ἐπαίσε δὲ αὐτὸ χάριν διασκεδάσεως, χάριν φιλοτιμίας, οὐδέλωσ ἐκλαμβάνουσα τὸ παιγνίδιον ὡς σπαυδαῖόν τι πρᾶγμα καὶ ἀξίον προσοχῆς. Διὸ καὶ ὁ κύριος Σκῶτ οὐδέποτε ἐφοβήθη τι, καὶ εἶχε πληρέστατα δικαιον . . . Πρὸς δὲ τούτοις ἔχαυρε βλέπων τὴν γυναῖκά του εὐδοκίμοῦσαν, ἦτο εὐδαίμων βλέπων αὐτὴν εὐδαιμονοῦσαν, διότι τὴν ἠγάπα σφόδρα . . . ὀλίγον τι πλέον ἢ ὅσον ἐκείνη τὸν ἠγάπα.

Ἡ δὲ Μπεττίνα ; περὶ αὐτὴν ἐγένετο ἀλλόκοτος καὶ ἀπερίγραπτος ἐπιδρομή, ἐφοδος καταχθόνιος / τσσαῦτη περιουσία / τοιαύτη καλλονὴ ! Ἡ μὲς Πέρσιβαλ ἦλθεν εἰς Παρισίους τῆ 15 Ἀπριλίου / μόλις δὲ παρήλθον ἡμέραι δεκαπέντε καὶ βροχηδὸν ἀπεστέλλοντο προτάσεις γάμου. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πρώτου τούτου ἔτους ἡ Μπεττίνα, κατὰ τὰς σημειώσεις ἃς ἐφύλαττε, ἠδύνατο ἐὰν ἤθελε νὰ ὑπανδρευθῇ τετράκις καὶ τριακοντάκις . . . καὶ ὅποια ποικιλία μνηστῆρων !

Τῆ ἐγένετο πρότασις περὶ νέου τινὸς ἐξορίστου, ὅστις ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ προσκληθῇ νὰ καταλάβῃ θρόνον μικρὸν μὲν ἀλλὰ θρόνον ὅπως δὴποτε.

Τῆ ἐγένετο πρότασις περὶ νέου τινὸς δουκός, περὶ νέου τινὸς πρίγκιπος, περὶ νέου τινὸς βουλευτοῦ δημοκρατικοῦ, περὶ νέου τινὸς Ἰσπανοῦ ὑψηλῆς περιωπῆς.

Τῆ ἐγένετο πρότασις περὶ τοῦ υἱοῦ Ἀγγλου τινὸς πατρικίου καὶ περὶ τοῦ υἱοῦ μέλους τινὸς τῆς Βουλῆς τῆς Αὐστρίας πρότασις περὶ τοῦ υἱοῦ τραπεζίτου τινὸς ἐν Παρισίοις καὶ περὶ τοῦ υἱοῦ πρεσβευτοῦ τινος τῆς Ῥωσίας πρότασις περὶ κόμητός τινος Οὐγγρου καὶ περὶ Ἱταλοῦ τινος πρίγκιπος . . . καὶ περὶ μικρῶν τινῶν ἀξιολόγων νεανίσκων, οἵτινες οὐδὲν ἦσαν, οὐδὲν εἶχον, οὐτὲ θναμα οὐτὲ περιουσίαν. Ἡ Μπεττίνα τοῖς ἐφιλοδώρησε μίαν στροφὴν βολιτισμοῦ, ἐκεῖνοι δὲ νομίζοντες ἑαυτοὺς ἀκαταβλήτους, ἠλπίζον ὅτι ἐκίνησαν εἰς παλμὸν τὴν τρυφερὰν τῆς καρδίαν.

Ἀλλ' οὐδὲν μέχρι τοῦδε, οὐδὲν συνεκίνησε τὴν τρυφερὰν τῆς καρδίαν, κοινὴ δὲ πρὸς πάντας ἦτο ἡ ἀπόκρισις αὐτῆς :

— Ὅχι ! . . . Ὅχι ! . . . Ὅχι ἀκόμη ! . . . Ἀείποτε ὅχι !

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν παράστασιν τῆς Αἴδας, αἱ δύο ἀδελφαὶ συνδιελέγοντο διὰ μακρῶν περὶ τοῦ μεγάλου τούτου καὶ ἀτελευτήτου ζητήματος τοῦ γάμου. Ἡ κυρία Σκῶτ ἀνέφερον ὄνομά τι, ἔπερ ἡ μὲς Πέρσιβαλ ἀπέκρουσε διαρρήδη καὶ μετὰ ζωηρότητος.

Ἡ δὲ Σουζῆ γελᾶσασα εἶπε πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς :

— Καὶ ὅμως θὰ φανακασθῆς τέλος πάντων, Μπεττίνα μου, νὰ ὑπανδρευθῆς . . .

— Ἀ ! βέβαια ! . . . Ἀλλὰ πολὺ λυποῦμαι, Σουζῆ, νὰ ὑπανδρευθῶ ἀνευ ἔρωτος ! . . . Μοὶ φαίνεται ὅτι διὰ νὰ ἀποφασίσω, θὰ εἴνε ἀνάγκη νὰ καταλάβω ὅτι διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ ἀποθάνω γεροντοκόρη . . . καὶ δὲν κατήντησα εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον.

— Ὅχι βέβαια ἀκόμη.

— Δοκίμὸν τότε ἃς περιμένωμεν, ἃς περιμένωμεν !

— Ἀς περιμένωμεν ! . . . ἀλλὰ μεταξὺ ὅλων τούτων πᾶν ἐρωτολήπτων τούσ ὁποίους σύρεις κατόπιν σου ἐν ἡδῆ ἔτος, ἦσαν πολλοὶ χαρίεντες, ἀξιαγάπητοι, καὶ εἴνε τῶ ὄντι πολὺ περιεργὸν πᾶς κάνεις ἐξ αὐτῶν . . .

— Κάνεις ! . . . Σουζῆ μου, ἀπολύτως κάνεις ! Διατί νὰ μὴ σε εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν ; Αὐτοὶ πταῖουν ; Εἴνε ἀδέξιοι ; Ὅθ ἠδύνατο ἀρᾶ γε κἀλλιον φερόμενοι νὰ ἀνεύρουν τὸν δρόμον τῆς καρδίας μου ; Ἡ μήπως ἐγὼ μᾶλλον πταῖω ; Ὁ δρόμος τῆς καρδίας μου εἴνε ἀρᾶ γε ἀπότομος, βραχυῶδης, ἀβατς καὶ κάνεις δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ διέλθῃ ; Ἡ μήπως εἴμαι πλάσμα κακὸτροπον, ξηρὸν, ψυχρὸν, καταδικασμένον ποτὲ νὰ μὴ ἀγαπήσω ;

— Δὲν πιστεύω . . .

— Οὐδ' ἐγὼ . . . ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ὅμως ἱδού ἡ ἱστορία μου ! Ὅχι / τίποτε δὲν ἠσθάνθη ἔχον ὁμοιότητά τινα πρὸς τὸν ἔρωτα . . . Γελάξ . . . καὶ διατί γελάξ, τὸ μαντεύω . . . Λέγεις : «Κύταξ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴν κόρην, ἡ ὅποια ἐπιμένει καὶ καλὰ ὅτι ζεῦρε τί ἔστι ἀγάπη !» Ἐχεις δίκαιον, δὲν εἰξεῦρω . . . ἀλλ' ἀμφιβάλω ὀλίγον. Τί ἄλλο εἴνε ἡ ἀγάπη, Σουζῆ μου, παρὰ τὸ νὰ προτιμᾷ τις πάντων καὶ πᾶσων ἐν μόνον πρόσωπον ;

— Μάλιστα τοῦτο εἴνε.

— Καὶ νὰ μὴ χορταίνῃ νὰ το βλέπῃ καὶ νὰ τὸ ἀκούῃ ; Καὶ νὰ μὴ τὴν θέλῃ τὴν ζωὴν ὅταν το πρόσωπον ἐκεῖνο λείπῃ, καὶ νὰ ἀρχίσῃ εὐθὺς νὰ ζῆ ὅταν ἐκεῖνο πάλιν ἀναφανῇ ;

— Ὅ ! ὦ ! τοῦτο δὲ εἴνε μεγάλη ἀγάπη !

— Ἐγὼ λοιπὸν τοιαύτην ἀγάπην ἀνιρεύομαι . . .

— Καὶ ἡ ὅποια δὲν ἐρχεται ;

— Καθόλου . . . ἔως τώρα. Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἡ ψυχὴ τὴν ὁποῖαν ἐγὼ προτιμᾷ καὶ πάντων καὶ πᾶσων . . . Εἰξεῦρες τίς εἴνε ;

— Ὅχι δὲν τὴν εἰξεῦρω . . . ἀλλὰ ἀμφιβάλω ὀλίγον . . .

— Ναι, εἴσαι σύ, ἀγαπητῆ μου, σύ, ἔσως κακὴ ἀδελφῆ, σύ εἴσαι ἡ ὅποια μὲ κἀμνεις τόσο ἀναισθητὸν καὶ σκληρὸν. Σὲ ὑπεραγαπᾷ. Εἴνε γεμάτη ἡ καρδία μου ! σύ μοῦ τὴν ἐπήρες ὅλην καὶ δὲν ἔχει πλέον θέσιν διὰ κανένα. Ἐγὼ νὰ προτιμήσω σοὺ ἄλλον τινὰ ! ἐγὼ νὰ ἀγαπήσω ἄλλον περισσώτερον σοῦ . . . Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ το κατορθώσω . . .

— Ὅχι δὲ καὶ σύ !

— Αὐτὸ ποῦ σε λέγω ! . . . Ἄ ! νὰ ἀγαπήσω ἄλλως πως . . . ἔσως . . . ἀλλὰ περισσώτερον, ποτέ : Ἀς μὴ το περιμένῃ τοῦτο ὁ κύριος τὸν ὅποιον περιμένω καὶ δὲν ἐρχεται.

— Μὴ φοβοῦ, Μπεττί μου. Ὅθ ἔχη τόπον ἡ καρδία σου δι' ὄλους ἕσους πρέπει νὰ ἀγαπᾷς, διὰ τὸν ἄνδρα σου, διὰ τὰ τέκνα σου, καὶ χωρὶς ἐγὼ νὰ ζημιωθῶ τίποτε, ἐγὼ ἡ γρηούλα ἀδελφῆ σου . . . Ἡ καρδία εἴνε μικρὰ μικρὰ, ἀλλὰ εἴνε καὶ μεγάλη μεγάλη.

— Ἡ Μπεττίνα ἐνηγκαλίσθη καὶ κατησπᾶσθη τρυφερῶς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἔπειτα δὲ κρατούσα αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις καὶ στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Σουζῆς, εἶπε πρὸς αὐτὴν αἰμύλιως καὶ μετὰ χάριτος :

— Ἐὰν ὅμως σὲ βαρύνῃ ἡ παρουσία μου καὶ θέλεις νὰ με ξεφορτωθῆς, ζεῦρεις καὶ ἐγὼ τί ὅθ κἀμω ; Ὅθ βάλω εἰς κἀνιστρον τὰ ὀνόματα ὅλων αὐτῶν τῶν κυρίων καὶ ὅα προτιμήσω ἕνα ὅλον δὴποτε διὰ κλήρου . . . Μεταξὺ αὐτῶν εἴνε δύο οἱ ὁποῖοι μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἴνε καὶ πολὺ δυσάρεστοι . . .

— Καὶ ποῖοι εἴνε ;

— Ἐδρέ τους . . .

- Ὁ πρίγκιψ Ῥωμανέλλης ;
- Τὸν ἓνα . . . τὸν ἄλλον τώρα . . .
- Ὁ Δεμονταϊσὸν . . .
- Μάλιστα αὐτοὶ οἱ δύο . . . θὰ ἦσαν εὐ-
πρόσδεκτοι, ἀλλὰ μόνον εὐπρόσδεκτοι . . . ἀλλὰ
τοῦτο δὲν ἀρκεῖ.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ Μπεττίνα ἀνέμενε μετὰ τη-
λικαύτης προθυμίας τὴν ἡμέραν τῆς μεταβά-
σεως καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν ἐν Λογγε-
βάλ . . .

[Ἔξοδος συνέδριου.]

Διατὶ δὲν καλλιεργοῦσιν οἱ νέοι Ἕλληνες
ΤΗΝ ΔΗΜΩΔΗ ΒΑΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ;

Ὅπως οὐδεμίαν λέγει ἀνοησίαν ὁ διατεινό-
μενος ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε θὰ κατάρθρωσε
νὰ πλάσῃ γλώσσαν, ἀν μὴ ἦτο διανοητικῶς ἀ-
νέλκων μακρῷ ὑπέριτος τῶν ἄλλων ζώων, κα-
τὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δὲν σφαλலεται οὐδ' ὁ δι-
σχυρίζομενος ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐμελλε
νὰ διαμορφώσῃ καὶ ἀναπτύξῃ δεόντως τὰς
πνευματικὰς του δυνάμεις ἀνευ τῆς γλώσσης.
Γλώσσα λοιπὸν καὶ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου οὐ
μόνον συνανεπτύχθησαν ἀμοιβαίως συμπληρού-
μενα, ἀλλὰ καὶ σήμερα ἐπι, ὁσάκις ἔθνος τι
διανοητικῶς ἐπίδοσιν λαμβάνει, ὀμρξ εὐθύς
καὶ ἐπὶ τὴν καλλιερσίαν τῆς γλώσσης του
τοῦτο ἐπραξάν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ Ῥω-
μαῖοι, Ἰνδοί, Ἀραβες καὶ Εὐρωπαῖοι πάντες.

Τῷ φυσικῷ ὡς εἰπεῖν νόμῳ τούτῳ ἐπάμειοι
οἱ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀμάρσαντες
Ἕλληνες ἤρχισαν νὰ ἐπιμελῶνται τῆς νέας Ἑλ-
ληνικῆς γλώσσης, ἐφ' ὅσον ἦν αὐτοῖς δυνατὸν,
ἡμεῖς δὲ παραδόξως οὐδαμῶς φαινόμεθα ἀκο-
λουθοῦντες αὐτῷ. Εἶνε δὲ τοῦτο τσοσούτῳ λυ-
πηρότερον, ὅσῳ βεβαιότερον ὁσήμεραι καθίστα-
ται ὅτι οὐδένως ἄλλοι ἢ ἡμεῖς οἱ νέοι Ἕλλη-
νες δυνάμεθα νὰ ἐξεύρωμεν καὶ τοῖς ἄλλοις νὰ
γνωρίσωμεν τὰ κατὰ τὴν νέαν ἡμῶν γλώσσαν.
Τῆς παραμελήσεως δὲ ταύτης ἀνάγκη νὰ ὑπο-
ληφθῇ ὅτι ὑπάρχει αἰτία τις, ἢν ἂν εὐρωμέν
καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν θεραπεύσωμεν, ἐλπὶς νὰ με-
ταβληθῶσι τὰ πράγματα.

Πρῶτον λοιπὸν αἷτιον τούτου, νομιζομεν, εἶ-
νε ὅτι αἱ μέθοδοι, ὧν χρῆσις ἐγένεν, ἢ ἐλλιπῶς
ἐφημερόθησαν ἢ ἀνεπιτυχεῖς ἦσαν. Διδάσκων
ποῦ ὁ αἰοιδίμος Κοραῆς ἀπρέπει νὰ ἐρευνησωμεν
τὶ ἐσήμαιεν ἐκάστη λέξις εἰς τοὺς προγόνους
ἡμῶν, τὶ ἐκατήντησε νὰ σημαίη εἰς ἡμᾶς καὶ
τίς ἢ κυρία τῆς σημασίας. Τὴν δὲ τοιαύτην ἔ-
ρευναν (τ. ἔ. τὴν ἱστορίαν καὶ παραγωγὴν τῶν
λέξεων) ὁ Ἐπὶκτατος ὀνομάζει παρακωλοῦθησιν
ὀνομάτων καὶ τὴν ἀντιτάσσει τῇ χρῆσει τῶν
ὀνομάτων, ἐνῶσι ὅτι ἡμεῖς σήμεραν λέγομεν
μέθοδον ἱστορίαν, τ. ἔ. μέθοδον ἐξετάζουσαν τὴν

ἐν τῇ ἱστορίᾳ γένεσιν καὶ δι' αὐτῆς πίστωσιν
τῶν τῆς γλώσσης μεταβολῶν. Ἄλλ' ἡ μέθοδος
αὐτὴ ἐφημερόθη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μετὰ δύο ἐλ-
λείψεων, τῆς μὲν προερχομένης ἐκ τῆς παιδεύ-
σεως τῶν ἐφαρμοσάντων αὐτήν, τῆς δὲ ἐκ τῆς
ἐποχῆς, ἐν ἣ ἀνεπτύχθη.

Πάντες δηλ. οἱ μεταχειρισθέντες τὴν μέθο-
δον ταύτην ἦσαν φιλόλογοι καὶ ἐπομένως ὀρ-
μῶντο πάντοτε ἐκ τῆς γνώσεως τῆς ἀρχαίας
Ἑλληνικῆς, ἤπτοντο δὲ τῶν κατὰ τὴν νέαν
Ἑλληνικὴν κείποτε παρεργῶς τ. ἔ. μόνον ὅπου
φαινόμενόν τι τῆς ἀρχαίας ἦτο ὅμοιον ἢ ἀνά-
λογον ἢ ἐσχετίζετο κατὰ τινὰ τρόπον πρὸς τι
τῆς νέας. Ὑποκείμενον τῶν σπουδῶν τῶν ἦτο
λοιπὸν οὐχὶ ἡ νέα ἀλλ' ἡ ἀρχαία. Ὅτι δὲ κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξετα-
σθῶσι τὰ κατὰ τοὺς φθόγγους καὶ τὴν κλίσει
καὶ τὴν σύνταξιν τῆς νέας Ἑλληνικῆς συλλή-
βδην καὶ ἐπομένως οὐδεμία συστηματικὴ καὶ
ἐξκριθωμένη αὐτῆς ἐξέτασις καὶ γνώσις νὰ
προέβλη, ἐννοεῖ ἐκάστος. Ἢ τίνας προόδους
θὰ ἔκαμνε π. χ. ἡ χημερία, ἂν μόνον ὑπὸ φυ-
σικῶν ἢ ἱατρῶν, ἐφ' ὅσον αὐτοῖς ἦτο ἀναγ-
καῖον εἰς τὸν σκοπὸν τῶν, ἐκαλλιერγετο; Τοῦ
λοιποῦ ἄρα οἱ μέλλοντες νὰ σπουδέωσι τὴν
νέαν Ἑλληνικὴν, ἀνάγκη νὰ μὴ ὀρμῶνται μονο-
μερῶς ἐκ τῆς γνώσεως μόνης τῆς ἀρχαίας,
ἀλλ' ἐφόδια ἔχοντες τὴν γνώσιν τῆς ἀρχαίας
καὶ τῆς τοῦ μέσου αἰῶνος καὶ πάντων τῶν ἱ-
διωμάτων νὰ καταστήσωσιν ὑποκείμενον τῶν
ἐρευνῶν τῶν αὐτὴν τὴν νέαν Ἑλληνικὴν, καὶ
ταύτης τοὺς φθόγγους καὶ νόμους καὶ τοὺς
περὶ τὴν κλίσει καὶ σύνταξιν νὰ ὀρίσωσιν.

Δεύτερον ἀμάρτημα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν
τῆς μεθόδου ἐκεῖνης παρήγαγεν ἡ κατὰ τὸν
παρελθόντα αἰῶνα καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ
παρόντος ἐπικρατοῦσα περὶ ἡμῶν καὶ τῆς ἡ-
μετέρας γλώσσης γνώμη. Ἐπειδὴ δηλονότι αἱ
γλωσσολογικαὶ καὶ ἐθνολογικαὶ μελέται ἦσαν
τότε ἢ ὅπως ἀγνωστοὶ ἢ ἐν σπαραγμοῖς, ἐπι-
στεύετο ὅτι ἡ τότε ἐν Ἑλλάδι λαλουμένη
γλώσσα οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ σύγκλυς παντοδα-
πῶν ὀνομάτων ὄχλος, οὐτινος ἢ ἔρευνα οὐδε-
μίαν παρεῖχεν ὀφέλειαν. Τῇ γνώμῃ δὲ ταύτῃ
ἀντιμαχόμενος ὁ Κοραῆς ἐσπουδαίε μετὰ ζή-
λου καὶ φιλοπατρίας πολλῆς νὰποδεικνύη ὅτι
ἐν τῇ νομιζομένη ταύτῃ κόπρῳ ὑπάρχουσι πολ-
λοὶ ἀδάμαντες πολλῆς καὶ συντόνου μελέτης
ἄξιοι. Οὐδεὶς δὲ θὰ θελήσῃ ποτὲ νάρνηθῇ ὅτι
ἐπὶ τούτοις ὁ Κοραῆς δὲν κατέστη ἄξιος τῆς
ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης ἐν τοῖς τότε χαλεποῖς
καιροῖς. Ἀλλὰ σήμεραν τὰ πράγματα μετε-
βλήθησαν· σήμεραν ὅτε διὰ γλωσσολογικῶν καὶ
ἐθνολογικῶν ἐρευνῶν ἀνευρέθη ἡ συγγένεια
γλωσσῶν καὶ ἐθνῶν ἀπωτάτων, οὐδεὶς ἔχρησεν
ἀμφισβᾶλλει ὅτι ἡ νέα ἑλληνικὴ ἐλε γὰσις τις
τῆς μιᾶς καθόλου ἑλληνικῆς, ἀπαράλλακτα ὀ-

πως ἡ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἡ Κοινὴ ἦτο ἄλλη φῶ-
σις τῆς αὐτῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὁ παῖρ-
μενος λοιπὸν σήμεραν νὰποδείξῃ ὅτι ἡ νέα Ἑλ-
ληνικὴ εἶνε συγγενὴς ἢ θυγάτηρ ἢ ἀνεψιᾶ ἢ
β, τι τις θέλῃ τῆς ἀρχαίας μεταιοπονεῖ κατὰ
τὸν αὐτὸν σχεδὸν τρόπον κατ' ἐν καὶ ὁ διατει-
νόμενος ὅτι οὐδεμίαν αὐταὶ ἔχουσι συγγένειαν.
Τοῦτου δ' ἀληθεύοντος ἀνάγκη τοῦ λοιποῦ
νὰναζητῶμεν οὐχὶ τσοσὸν τὰς ὀμοιότητας τῆς
νέας πρὸς τὴν ἀρχαίαν, ὅσον τὰς διαφορὰς·
διότι τῶν ὀμοιῶν πραγμάτων οὐχὶ τὰς ὀμοιότη-
τας ἀνιχνεύομεν ἀλλὰ τὰς διαφορὰς εἰς ἐ-
κριβεστότεραν ἐκάστου αὐτῶν γνώσιν. Οὐ μόνον
δὲ τὴν ἀνεύρεσιν ἀλλὰ καὶ τὴν διαλεύκασιν
πασῶν τούτων τῶν διαφορῶν καθήκον ἔχομεν
νὰναλάβωμεν. Τὸ ἀπλοῦν δὲ τοῦτο ἄγει ἡμᾶς
εἰς νέα κατ' ὀλοκληρίαν πράγματα, κατ' ὅσον
δι' αὐτοῦ καθίσταται ἀληθῶς ὑποκείμενον τῶν
ἐρευνῶν ἡμῶν αὐτὴ ἡ νέα Ἑλληνικὴ. Διότι ὁ
μὲν τὰς ὀμοιότητας ἠμερῶν καὶ δι' αὐτῶν ζή-
την νὰποδείξῃ τι σημαῖοται, τὶ λέγεται σή-
μερον ἢ δόξα, λόγος, λέγω, πλέγω, ὀδωει κτλ.
ὀπως καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ—τὸ δὲ τῆς δόξης, τῆ
δόξα, οἱ δόξες, τσοὶ λόγοι—τοῦδε λόγους, τοῦ
ὀφι, δειγνώ, διήγνει, διώγγω, στάσσει, ἱέσι,
ἐσκίτηκα, γράμα κττ. παραλείπει ὀρθῶς ποιῶν
ὡς οὐδὲν αὐτῷ εἰς τὸν σκοπὸν χρῆσιμα. Ὅπως
τοῦναντίον ὁ τας διαφορὰς τὸν νοῦν προσέ-
χων τὰ μὲν κοινὰ τῇ ἀρχαίᾳ καὶ νέᾳ γλώσσῃ
παρατρέχει, ἄτε ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γραμματικῇ
ἐρμηνεύομεθα, τὰ δὲ ἰδιώζοντα τῇ νέᾳ ἀναγράφει
καὶ βασανίζει καὶ τὸν λόγον ἐκάστου φαι-
νομένου ἐφ' ὅσον αὐτῷ δυνατὸν ζητεῖ νὰνεύρῃ.

Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ἀρα ταύτην πρέπει σή-
μερον νὰ καταστήσωμεν ὑπόθεσιν καὶ σκοπὸν
τῶν ἐρευνῶν ἡμῶν τὴν νέαν Ἑλληνικὴν αὐτὴν
κατ' ἐαυτὴν ἀνευ πλαγιῶν σκοπῶν.
Ἐνεκα δὲ τῶν σφαλμάτων τούτων, ἀ ἐγέν-
οντο κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὀολογομένου
ἀληθοῦς μεθόδου τοῦ αἰοιδίμου ἀνδρός, δὲν πα-
ρήγαγεν αὐτὴ οὖς ἡδύνατο, νὰ φέρῃ καρπούς·
διότι οὐδαμῶς εἶνε π. χ. σήμεραν γνωστὸν
τίνας μεταβολαὶ ἐν τοῖς φθόγγους καὶ τίνας
ἐν τῇ κλίσει καὶ συντάξει ἐγένοντο κατὰ
τὸν μέσον καὶ νεώτερον αἰῶνα ἢ γίνονται σή-
μερον ἀκόμη. Τοῦτου δι' ἔνεκα ἀναγινώσκει τις
κατ' ἐκάστην τὰς περιεργοτάτας καὶ βιωο-
τάτας ἐπινοίας, τοῦτο μόνον κοινὸν χαρακτη-
ριστικὸν ἐχούσας ὅτι εἶνε πᾶσαι ἀσύστατοι καὶ
ἄστοχοι.

Ἀλλὰ πασῶν τῶν ἐπινοῶν τούτων ἀστοπω-
τάτη καὶ ὀπως ἀπὸβλήτος εἶνε ἡ παραγραφὸσα
τὴν δευτέραν μέθοδον.

Ἐπειδὴ δηλ. ἡ ἱστορικὴ μέθοδος τοῦ Κοραῆ
δὲν ἐφαίνετο ἐξαρκοῦσα εἰς ἐτυμολογίαν πασῶν
ἀνεψιὰς τῶν λέξεων τῆς νέας Ἑλληνικῆς,
δι' αὐτὸ ὁ Μαυροφρόνης καὶ ἄλλοι ἐπιθυμοῦντες

νὰ συμπληρώσωσιν αὐτὴν ἐξεῦρον τὰς ἐτυμολο-
γίας ἐκ ριζῶν, δυστυχῶς δὲ παρεμύλησαν τῆς ἱ-
στορικῆς καὶ ἀληθοῦς μεθόδου τοῦ Κοραῆ. Δι' αὐ-
τὸ φανταστικὰ μὲν καὶ ἀβῆαιρετα πολλὰ ἐτυμο-
λογοῦντες προήνεγκαν, ἀληθῆς δὲ καὶ πρὸς ἱστο-
ρίαν χρῆσιμον σχεδὸν οὐδὲ ἐν. Διότι ἂν ὁ Whit-
ney ἔχη δίκαιον διδάσκων ἐν Ἀκαδημαϊκαῖς
Ἀναγνώσμασιν σελ. 82 ὅτι «ἐτυμολογία εἶνε
ἡ ἱστορία τῶν λέξεων» καὶ 93 «ὁ ἐτυμολογῶν
ὀφείλει νὰ βασανίσῃ αὐτὴν τὴν προκειμένην
γλωσσικὴν ὀλην καὶ δι' ἐρεῖνης ἐπὶ ἐκάστη
λέξει τὰ συνάρη τὴν βιογραφίαν αὐτῆς»
καὶ ἐν 197 «τὸ ἐρευμη τὰ κατὰ τὴν ἐτυ-
μολογίαν λέξεως τινος δηλοῖ ἀκριβεστάτην
ἐρευναν πασῶν τῶν περὶ τὴν σημασίαν καὶ
τοῦς φθόγγους μεταβολῶν, ἄς ὑπέστη, καὶ ἂ-
παρηγῆν κατὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην εἰς
αὐτὰς ἀρχαίους χρόνους, ὅσον καθόλου εἶνε
δυνατὸν», ἀν, λέγω, ἀληθεύωσι ταῦτα, (καὶ
τίς σαφροῦν θὰ ἀντέπη;), εἶνε καταφανῆς
ὅτι αἱ ἐκ ριζῶν ἐτυμολογίαι, ἄς καὶ ὁ μακα-
ρίτης Μαυροφρόνης καὶ ὁ κ. Diefner καὶ ἄλ-
λοὶ εἰς φῶς προήνεγκαν, οὐδὲν οὐδαμῶς τῶν
ὑπὸ τοῦ Κοραῆ καὶ Whitney ἀπαιτούμενων
ἐκπληροῦσαι οὐδεμίαν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἄ-
ξίαν. Διότι τίνα ὀφέλειαν δύνανται παρακαλῶ
νὰ ἔχη ὁ ἀναγινώστης κενθῶνων π. χ. ὅτι τὸ
καρῶν παραίεται ἐκ ριζῆς καὶ ὀλοῦσης
καίλει· ὀπως ὑπ' ἄλλου ἐδιδάχθη; οὐδεμίαν
βεβαίως· ἐμᾶθομεν δι' αὐτοῦ τίς ἦτο ἐν τῷ
παρελθόντι ἡ σημασία τῆς λέξεως; τίς ὁ πα-
λαιὸς τύπος αὐτῆς; καὶ διὰ τίνων βαθμίδων
τῶν μεταβολῶν ἐν τε τῇ σημασίᾳ καὶ τοῖς
φθόγγους καὶ τῇ κλίσει ἐφθασεν εἰς τὸν παρόντα
τύπον καὶ σημασίαν; οὐδαμῶς οὐδὲν. Ἢ διὰ
τῶν ριζῶν τοιαύτη ἐτυμολογία ἔχει ἀληθῶς
ἐμφάσιν ἐπιστημονικὴν, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν
εἶνε ὀπως ἀνεπιστήμων, ἄτε οὐδὲν τῶν ἀναγ-
καιστότων διδασκουσα, δογματικώτατα δ' ἀ-
ποφαινομένη περὶ ὧν οὐδένα ἔχει νὰ προσενέγκῃ
ὑγιᾶ λόγον. Τοῦναντίον δὲ νομιζομεν ὅτι διδά-
σκει τι εἰς ἱστορίαν χρῆσιμον ὁ τὸν ἀρχαῖον
τύπον τῆς λέξεως καρῶ (ὀθεν καρῶικῶς κα-
ρωίδες κττ.) ὀποκαρῶ (=ἀποκαρῶνῶ) κττ.
καὶ τὰς ἀρχαίας σημασίας αὐτῆς ἀνευρών
καὶ διὰ παραθέσεως καταλλήλων χωρίων ἐκ
τῶν ἀρχαίων καὶ διὰ παραδειγμάτων ἐκ τῶν
ἱδιωμάτων τῆς νέας Ἑλληνικῆς ἀποδείξας τὴν
ἐν τῇ ἱστορίᾳ γένεσιν καὶ ἀνάπτυσιν τῶν δια-
φόρων τύπων καὶ χρῆσεων, ὀπως ἡμεῖς ἐν Ἀ-
θηναῶ T. I' 440 ἐπράξαμεν. Ὅμοίως ἐρωτῶμεν
τὶ δύνανται ὁ ζήτητικὸς ἀνήρ νὰ μάθη ὀταν
διδάσκηται ὅτι τὸ ἀφουράζομαι ἢ ἀφοκροῦ-
μαι ἔχει ρίζαν κρυ; οὐδὲν. Ὅταν ὀμως μάθη
ὅτι ἐν Βοιωτίᾳ λέγεται τὸ ρῆμα ἀφραγαλόμαι
καὶ ὅτι ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ ἐπικρατεῖ φθογ-
γολογικὸς νόμος, περὶ οὗ ἄλλαχὺ ἐν ἐκτάσει

καθ' ὃν δύο ὅμοιοι φθόγγοι συστέλλονται εἰς ἓνα, (πρὸς π. κρίω, ἔγγυθης, ἀπῆκος=ἐπήκος μεθίς=μεθύεις, δηγοῦμαι=διηγοῦμαι, ἐλαίς φωλές=ἐλαίτες, φωλέες, χρυσοχός=χρυσοχός κττ. ἔπειτα ἄλλος ἀντὶ ἄλλος πρῶσω ἀντὶ πρῶσω κττ.) καὶ ὅτι τὸ ε ἐν ἀρχῇ λέξεως ὅπως καὶ τὸ υ καὶ ἄλλα φωνήεντα ἀντικαθίστανται πολλαίς ὑπὸ τοῦ α (ἀπάνω, ἀπῆκος, ἀπομονῆ) καὶ ὅτι τὸ φ ἀντὶ τοῦ πῖ ἔχει ὅπως καὶ ἐν τῷ ἀφίρκος ἐπίρκος, ἐφ' ἔτος (πρὸς καὶ μεθ' αὔριον) καὶ ὅτι τέλος τὰ φωνήεντα τῶν συννημένων τῆς α. συζυγίας ρημάτων ἦδη ἐν τῇ κοινῇ ἤρξαντο νὰ ἀναμιγνύωνται πρὸς τὰ τῆς β'. (ἡρώτων), ὥστε τιμοῦμαι, ρωτοῦμαι καὶ θυμᾶσαι κττ., τὸ ἀφοκροῦμαι θὰ ἀναγοῖται ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας εἰς τὸ ἐπακροῦμαι, ὅθεν ἐπακροῦμαι-ἐφακροῦμαι-ἀφακροῦμαι καὶ κατόπιν τοῦ χειλικῶ φ ἀναπτυχθέντος τοῦ χειλικῶ ου ἀφουκροῦμαι, ὅθεν κατὰ μεταθέσιν ἀφουκροῦμαι καὶ κατὰ τὸ σωπαίω, κοπιᾶω κττ. ἀφουκροῦμαι κττ." Ἡ πόσση ἅρα ἔχει τις ὠφέλειαν μνησάνων ὅτι τὸ ἀνασαινω παράγεται ἐκ ρίζης ατ, τὸ γάνω ἐκ ρίζης γα τὸ χαλεύω ἐκ ρίζης σκαὶ κττ. ἀπαξάπαντα αὐθαίρετα καὶ ἀναπόδεικτα καὶ οὐδὲν ἱστορικὸν καὶ βέβαιον διδάσκοντα; Ἐκτός δὲ τούτου αἱ ἐκ τῶν ριζῶν ἑτυμολογίαι αὐταὶ γίνονται πᾶσαι διὰ τῆς σιωπηλῆς παραδοχῆς τοῦ αἰτήματος, ὅτι αἱ ρίζαι, ὡς οὕτως κείμενες καὶ καίοντες τὰς λέξεις ἀνεύρισκον, ἦσαν γνωσταὶ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ πλάττοντι τὰς λέξεις αὐτὰς· διότι βέβαια, ἂν μὴ ἐγένωσκον αὐτὰς, δὲν ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῆ εἰς δημιουργίαν λέξεων. Ἄλλ' ἡ γνώσις αὐτῆ εἶνε παντελῶς ἀδύνατος, ὅπως ἀλλαχοῦ διὰ μακρῶν ἐξεθέσαμεν, καὶ ἕκαστος δύναται νὰ ἐννοήσῃ παρατηρῶν ὅτι ἂν μὴ ἐδιδάχθη τὴν γραμματικὴν, οὐδὲν οὐδαμῶς περὶ ριζῶν ἠξέυρει.

Θελήσῃ δὲ μηδεὶς νὰ παρατηρήσῃ ἡμῖν τὰ τετραμμένα ἐκείνα, ὅτι οὔτε πᾶσαι αἱ λέξεις ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ὅπως οὐδ' ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς οὐδαμοῦ, ἐγράφοντο, οὔτε πᾶσαι αἱ γραφεῖσαι διεδώθησαν ἡμῖν, καὶ ὅτι δι' αὐτὸ ἀπαντῶσιν ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ λέξεις πολλαὶ Ἑλληνικῆς μὲν ἀρχῆς ἄλλ' οὐ μνημονευόμεναι ὑπὸ τῶν παλαιῶν, τοὐλάχιστον ἐν τοῖς σωζομένοις συγγράμμασιν αὐτῶν οὐκ ἀπαντῶσαι. Διότι κατὰ τοὺς διαφόρους αἰῶνας πολλαὶ περὶ τοὺς φθόγγους καὶ τὴν κλίσιν καὶ τὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν ἐπηλόθων μεταβολαί, καὶ δι' αὐτὰ δὲν εἶνε οὕτως ἀπλοῦν, ὅπως ὑπὸ πολλῶν νομίζεται, ν' ἀποφαινόμεθα περὶ δεδομένης τιμῆς λέξεως ὅτι αὕτη δὲν ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. Διότι πρὸ τοῦ ν' ἀποφανθῆ τις τοῦτο, ὀφείλει οὐ μόνον τὰ τῆς ἀρχαίας ἀκριβέστατα νὰ ἠξέυρῃ, ἀλλὰ καὶ τῶν τοῦ μέσου καὶ νεωτέρου αἰῶνος καὶ πάντων τῶν καθ' ἡ-

μᾶς ἰδιωμάτων ἐγκρατέστατος νὰ εἶνε. Πλὴν τούτων ἀνάγκη νὰ ἠξέυρῃ ὅσον οἶόν τε ἀκριβῶς πᾶσαι τὰς μεταβολὰς ὡς οἱ φθόγγοι καὶ ἡ κλίσις καὶ ἡ σημασία ὑπέστησαν κατὰ τὸν μέσον καὶ νεώτερον αἰῶνα καὶ ὡς ἔτι νῦν ὑφίστανται· πρὸς δὲ τούτοις νὰ ἐξετάσῃ καὶ ὀρίσῃ τί ἦτο ἐν τῷ παρελθόντι ἐν ἐκάστη γῶραι δύνατον καὶ τί ἀδύνατον· ἐν ἁλλαίς λέξεσι νὰ ζητήσῃ ἐπιμελέστατα πῶς οἱ φθόγγοι, ἡ κλίσις καὶ ἡ σημασία τῶν τῆς ἀρχαίας μετεβλήθησαν καὶ πῶς ἔχουσι σήμερον.

Ἀλλὰ περὶ ταῦτα ἡμεῖς τόσον ὀλίγον μέχρι τοῦδε ἠσυχολοῦμεν, ὥστε κατ' ἀλήθειαν μέχρι πρὸ δύο ἐτῶν οὐδὲ ἐν τούτων ἐγινώσκω. Μὴ δὲν ἐδιδάχθη ὅτι ἐν τοῖς φωνήενσι τῆς νέας Ἑλληνικῆς τὸ πᾶν ἐκ παντός δύναται νὰ προέλθῃ; ἢ τίς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ κατὰ τίναν τρόπον τὰ ἄρσενικά καὶ θηλυκὰ ὀνόματα τῆς τρίτης κλίσεως μετεβλήθησαν κατὰ τὴν α'. καὶ β'; ἢ τίς πῶς τὰ διάφορα ὀνόματα τοῦ ἐνεστώτος μετεβλήθησαν; ἢ τίς πῶς τὸ ἀπλοῦς χρυσοῦς κττ. μετεβλήθησαν εἰς χρυσοῦς ἀπλῶς, τὸ δάσος, πέλαγος κττ. εἰς δάσος, πέλαγος κττ.; οὐδεὶς ἀνθρώπων ἢ πόσοι σήμερον δύνανται ν' ἀναφέρωσι καὶ ἀποδείξωσι φθολογικὰς τινὰς νόμους τῆς νέας Ἑλληνικῆς; ἀναμφιβόλως ἐλάχιστοι. Συνήθως μεταφέρωμεν ἀπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως τὰ τῆς ἀρχαίας ἐπὶ τὴν νέαν, εἰ καὶ πολλαῖς ἀντικρως ἀντίκεινται τούτοις.

Ἀφοῦ δὲ οὕτως ὑπολειπόμεθα ἐν ταῖς παρασκευαστικαῖς ταύταις ἐργασίαις, ἴδιον καὶ τυφλῶ ὅτι, ἂν σωφρονῶμεν, ὀφειλομέν νὰ μὴ ἐπιχειρῶμεν τοιαύταις ἑτυμολογίαις, ἀλλῶς διατρέχοντες μέγαν κίνδυνον νὰ σφαλῶμεθα ἐν παντὶ ῥήματι. Τὸ ἐπισημῶς τοῦ ἐρευνᾶν καὶ τῆς νέας γλώσσης ἀνευ τῆς ἀναγκαίας γνώσεως πάντων τῶν ἱστορικῶν μνημιῶν τῆς γλώσσης καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἰδιωμάτων, καὶ ἀνευ τῆς γνώσεως τῶν περὶ τοὺς φθόγγους καὶ τὴν κλίσιν νόμων, ἀπεδειξάμεν ἀλλαχοῦ, δὲν νομίζομεν δ' ἀσκοπον, ἂν διὰ παραθέσεως ὀλίγων παραδειγμάτων ἐπιρρώσωμεν τοῦτο καὶ ἐν τῷ παρόντι.

Πάντες ἠξέυρομεν τὸ ἄμα, ἀλλ' ὅστις ἀνεύνοσεν ὅσα περὶ τοῦ ἐτύμου αὐτοῦ ὁ Κοραΐς ἐν Ατ. Β' 37-8 καὶ Μαυροφύδης ἐν Δοκ. 454 διέλαβον, δὲν πιστεύομεν νὰ ἔγινε σοφώτερος ὅστις δ' ἀνέγνω τὰ Κρητικὰ Δράματα καὶ ὅστις ἤκουσε Κρητῶν ἢ Κυπρίων διαλεγόμενον, θὰ ἔμαθεν ὅτι πλὴν τούτου λέγεται καὶ ἄλλος τύπος ἀγῶμο ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. Οὔτος ἅρα πρῶτος, εἴ οὐ κατὰ συγκοπήν ἐγένετο ὁ ἄμα, ὅπως πάμο, πάμο, τρέμο, θέμο κττ. Ἡ δὲ σύγχυσις τοῦ προσώπου ἐρμηνεύεται ὅπως τὰ παλαιὰ φέρε ἀκούσω, ἀγετε πειθόμεθα κττ. Ἐκ τοῦ ἄμα ἐσχηματίσθη πλῆθ. ἀμετε (ἐν Κρήτῃ ἀμέτε) ὅπως ἀπὸ τοῦ κάτσε κάτσατε.

Ὅμοίως λέγομεν πάντες μούχλια, ἂν δὲ τις διέλιθῃ τὰ ὑπὸ Κοραΐ ἐν Β' 254 γραφέντα, δὲν θὰ εὔρῃ τάληθες, διότι ἡ λέξις οὐδὲν κοινὸν ἔχουσα τῷ λατινικῷ muscor εἶνε ἢ αὕτη τῇ ἀρχαίᾳ ὀμίγλη ὅπως ἐν τῷ Δοκ. ἐν Add. ὑπὸ τὴν λέξιν ἀρούχλη θήλον γίνεται.

Ὡσαύτως ἠξέυρομεν πάντες τὸ λαδῶνω, ὃ παράγουσι πάντες ἐκ τοῦ λωδῶμαι, ἐσφαλμένως. Διότι καὶ ἐν Καλύμνῃ καὶ ἐν Κρήτῃ λαβῆ σημαίνει πλῆγη, προελλοῦσης τῆς σημασίας ταύτης καθ' ἃ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἐκ τῆς παλαιστορας. Ἐκ τούτου ἅρα τὸ λαδῶνω ὅπως τὸ πλῆγωνῶ ἐκ τοῦ πλῆγῃ.

Εἶδος τι ἁλλᾶντος λέγομεν ἐν Κρήτῃ ὀματὲ ἢ ὀμαθὰ, ἐν Πελοποννήσῳ λέγεται ματὰ, ἐν δὲ Θήρᾳ αἰμαθὰ ὅπως ὁ κ. Πεταλάς ἐν Ἰδιωτικῷ Θήρας ἀναφέρει διδάσκων ὀρθῶς περὶ τῆς παραγωγῆς ἐκ τοῦ ἀρχαίου αἰματία φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὸ παλαι εἰσήγον εἰς τὰ ἑντερα τοῦ χοίρου ἐκτός ἄλλων καὶ αἷμα (πρὸς Ὀδυσ. σ. 43 καὶ 118 γαστέρες. κνήσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες· καὶ Πολυδεύκους Ε' 57· «μίμαρκος δὲ κοιλία καὶ ἑντερα μὲθ' αἵματος ἐκευασμένα, μάλιστα δὲ λαγωνῶν ὃ δὲ μέλας ζωμὸς, λακωνικὸν μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ἔδεσμα, ἔστι δ' ἡ καλουμένη αἰματία»). Ἀναμφιβόλως ὁ ἀγνοῶν τὸν Ἑλλητικὸν καὶ τὸν ἀρχαῖον τύπον δυσχερῶς οὐδὲ πειστικῶς ἰσχυρίζεται περὶ τῆς λέξεως ὀματὲ καὶ ματία.

Ἄλλοτε πάλιν φαίνεται ἡ σημασία τασούριον μεταβεβλημένη, ὥστε μάντως δεῖται ἢ παραγωγή· π.χ. τὸ θῆς ἢ ἐψῆς πολλαχοῦ δηλοῦν αὐτὸν τῷ χῆς, διὸ καὶ ἠτυμολογήθη ἐκ τούτου, διδάχθέντος ὅτι πρῶτον ἐγένετο τὸ χ φ κατὰ χειλισμόν, ἔπειτα τὸ θ σ κατὰ λακωνικὸν τρόπον. Ἄλλ' ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ἐψῆς ἐν Κερκύρᾳ, Μακεδονίᾳ, Κυζίκῳ καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὄψῃ τῆς χῆς, ἀποδεικνύει περιφανῶς ὅτι εἶνε αὐτὸν τῷ ἀρχαίῳ ὄψῃ εἰδικωτέρων μόνον λαβὼν δύναμιν, ὥστε νὰ σημαίη τὸ ὄψῃ μόνως τῆς χῆς.

Ὅμοίως λέγομεν ἐν Κρήτῃ τὴν ὑποτακτικὴν «νὰ ξάψη-ξάψουν» ἐπὶ τῆς σημασίας «νὰ φανῇ, ὑπάρξῃ, μεγαλώσῃ, φυλαχθῇ, π.χ. ἐν τῇ φράσει «δὲν ἀφίνεις πρᾶμα νὰ ξάψῃ». Τὴν δὲ παραγωγήν καὶ μεταβολὴν τῆς σημασίας τούτου τοῦ ῥήματος διδάσκουσι ἡμᾶς δύο χωρία τῶν Κρητικῶν Δραμάτων, σελ. 352 στ. 399-400· ἐτούτα λοιπὸν τὰ ἔασινα καὶ ἡ μαλιαις νὰ κἀψουν, γλῆγορα, ἐλπίζω, διχυστὰς μέσα μας πλειὸ νὰ ξάψουν» = νὰ ἀνάψωσι, νὰ ἀναφανῶσι· καὶ 404 στ. 127 «λωλὸς θέλ' εἴσται ὁποιος θαρρεὶ πῶς δὲν μπόρει νὰ ξάψῃ πατὴρ τὸ ἀγάπης μέσα τὴν τὰ μέλη τὴν νὰ κἀψῃ». Ἄν τις ἐκ μόνης τῆς φράσεως «δὲν ἀφίνεις τὰ πρᾶματα νὰ ξάψουν» = νὰ φανῶσιν, ὄρωμα, τὸ

δυσκόλως θὰ ἐπετύγχανε καὶ δυσκολώτερον θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ ὅπου λοιπὸν φαίνεται ὅτι ἐγκαταλείπει ἡμᾶς ἢ παράδωσις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καθ' ὅλας τὰς ἐπεφυλακτάς μέχρις οὐ καταστῆ δυνατὸν νὰ ἀνευρεθῶσι καὶ δημοσιευθῶσι πάντα τὰ μνημεῖα τοῦ μέτου καὶ νεωτέρου αἰῶνος, πρὸς δὲ περισυλλεχθῶσι καὶ ἐξετασθῶσι τὰ διάφορα ἰδιώματα καὶ πρὸς τούτοις ἐρευνηθῶσι τὰ κατὰ τοὺς φθόγγους, τὴν κλίσιν καὶ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων. Ὅθ' ἠδυνώμεν ἅρα ἡμεῖς οἱ νῦν ζῶντες νὰ ἐπιτελέσωμεν τὸ μέγα τοῦτο καθήκον μας; ἀγνοῶ· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι πρὸ τούτου δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρῶμεν βεβιασμέναις ἐτυμολογίαις.

Ἐρρήθη ἀνωτέρω ὅτι ἀνάγκη νὰ ἐπιστήσωμεν τὸν νοῦν καὶ τὰς μεταβαλλομένας σημασίας τῶν λέξεων· πρῶτον μὲν διότι ὡς εἰδομένον δὴγετ' ἡμᾶς πολλαίς εἰς τὴν ὀρθὴν ἐτυμολογίαν, δευτέρον δὲ διότι ἡ ἐξέτασις αὕτη, δι' ἣς καταφαίνεται ἡ πορεία τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἄλλοτε μὲν ἀπὸ τῶν γενικῶν εἰς τὰ εἰδικά, ἄλλοτε δὲ ἀπὸ τῶν εἰδικῶν εἰς τὰ γενικά μεταβαίνοντος, εἶνε ὁμολογουμένως ἀξία σπουδῆς. Ἰδοῦ τι γράφει ὁ Whitney ἐν Ἀκαδ. Ἀναγν. 162 περὶ τούτου· «ἡ μεταβολὴ τῆς σημασίας τῶν λέξεων εἶνε πολλῶν οὐσιαδεστέρη καὶ ἀναγκαϊότερα διὰ τὸν ἀνάπτωσιν τῆς γλώσσης ἢ ἡ μεταβολὴ τῶν τύπων» καὶ 161 «ἡ ἔρευνα τῶν κατὰ τὴν ἀνάπτωσιν τῶν σημασιῶν λέξεως τινος, μέχρις οὐ τις φθάσῃ εἰς τὴν πρῶτην καὶ κυρίαν, εἶνε ἐν πάσῃ ἐτυμολογικῇ ἔρευνῃ ἐπ' ἰσῆς ἀπαραίτητον καθήκον; ὅπως καὶ ἡ ἔρευνα τῶν κατὰ μικρὸν ἐπελθουσῶν φθογγικῶν μεταβολῶν τῶν λέξεων μέχρι τοῦ ἀρχαϊοτάτου τύπου αὐτῶν. Μάλιστα τὸ πρῶτον εἶνε πολὺ ὠφελιμώτερον, καθ' ὅσον παρέχει προβλήματα μάλλον διαφέροντα ἢ μὲν τὴν ἐπὶ τῆς ἑτέρον». Καὶ σημειώτερον ὅτι αὐτὰ περὶ οὐδεμιᾶς ἄλλης γλώσσης δύναται ἰσῶς προσφυέστερον νὰ λεχθῶσιν ἢ περὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς, ἐν ἣ καὶ ὁλόου αἱ σημασίαι μάλλον τῶν τύπων φαίνονται μεταβληθεῖσαι.

Τρίτον αἷτιον δι' ὃ πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν καὶ τὰς μεταβολὰς τῶν σημασιῶν εἶνε τὸδε: νομίζομεν δηλ. ὅτι ἡ ἔρευνα αὕτη δύναται νὰ συμβαλλῇ ἐν τῷ εἰς λύσιν τοῦ ζητήματος περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς νέας Ἑλληνικῆς. Μέχρι χῆς δηλ. ἐδιδάσκετο καὶ ἐπιστεύετο ὑπὸ ἁλλοδαπῶν καὶ ἡμεδαπῶν, ὅτι ἡ νέα Ἑλληνικὴ προήλθεν ἐκ τῆς Αἰολικῆς καὶ Δωρικῆς διαλέκτου, ἐντεῦθεν καὶ Αἰολοδωρικῆ ὀνομάζετο. Ἐπ' ἐσχάτων ἠθελήσαμεν ἡμεῖς νὰ ανατρέψωμεν τὴν θεωρίαν ταύτην παρατηρήσαντες ὅτι οὐδαμῶς εἶνε δυνατὸν νὰ παραχθῶσιν οἱ φθόγγοι καὶ τύποι τῆς νέας Ἑλληνικῆς ἐκ τῶν εἰρημένων δια-

της πρωτεύουσας του γερμανικού κράτους. 'Εδώ συγαστίζονται περί το δυναμόμετρον, εκεί περί το λαχείον των γλυκιωμάτων, άπωτέρω θορυβούσι ρίπτοντες τās σφάιρας και παραπλευρώς περιμένοι να φωτογραφηθώσιν υπό αὐτασχεδίου φωτογράφου, παρέχοντες τὰ ἐπι μετάλλου καλλιτεχνήματα του έντός ὀλίγων στιγμῶν τοποθετημένα και έντός πλακίου ἀκόμη. 'Αλλοι δοκιμάζουσι τήν τύχην των εις λαχείον μικροπραγματειῶν και ἄλλοι τήν εὐστοχίαν των έν τῇ σκοποβολῇ. Πάντες δὲ κινούνται, φωνάζουσι, πίνουσι, θορυβούσι, γελῶσι, και ἀναμίγνυνται μικροί, μεγάλοις έν ὄχλοσῇ ἐκωφαινούσῃ.

Εἰς τὸ Berliner Bock ἡ σκηνὴ ἀλλάσσει κατά τι, διότι, ἐκεῖ οἱ ζυθοποτοῦντες παραμένουσιν υπό τήν στέγην εὐρυχωρῶν αἰθουσῶν, και μόνον οἱ ἀπολαύοντες τῶν έν τοῖς παραπήγμασι τῆς αὐλῆς προσφερομένων κ' ένταῦθα διασκεδάσεων, περιφέρονται ἐκεῖ. Οἱ μικροπωληταὶ ἐδῶ δὲν ἀναμένουσι τοὺς ἀγοραστὰς μόνον έν τῷ προαυλίῳ, ἀλλὰ και διὰ μέσου τῶν τραπεζῶν διολισθαίνοντες περιάγουσι τās πραγματείας των, ἀνθη ἢ ἀθύσματα, γλυκίσματα ἢ σιγαρέτα, σημαίας ἢ φέσια, ἀριστοτεχνήματα ἐκ χάρτου, κεκοσμημένα διὰ χρωμάτων μεταδιδόντων ὅλην αὐτῶν τήν ζωηρότητα εις τοὺς ἀποτολμῶντας νὰ ψεύσωσιν αὐτὰ δακτύλους, ὅπερ ὅμως οὐδαμῶς κωλύει τὸν ἐκτουρκισμὸν τῆς κεφαλῆς τῶν θαμῶνων. Καὶ ἐδῶ δὲ ἐπὶ πληρωμῇ εισόδου μόνον εισέρχεται τις, διότι μουσικὴ ὑποβοηθεῖ τὸν πότον, γινόμενον ἂν μέσῳ ὀχλοβοῆς πολλαπλασιαζομένης ἐνεκὰ τοῦ κεκλεισμένου χώρου, και έν μέσῳ νεφῶν καπνοῦ συγγελοῦντων εις τήν ἀποθῶσιν τῶν ζυθοποτῶν.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἑορτὴ ἐκ τῶν μάλλον ἐκτάκτων συνεκάλει εις τὸ Berliner Bock τοὺς πιστοὺς τοῦ Γαμβρίνου, ἡ ἑορτὴ τῆς ἐκκενωσεως τοῦ χιλιοστοῦ βαρελίου τραγοζύθου, προαγγελθεῖσα ἤδη διὰ προγραμμάτων κολοσσιαίων. Πόσοι ἦσαν οἱ σπεύσαντες εις τήν δημοφιλῆ ἑορτήν, ἀδυνατῶ νὰ ὀρίσω. 'Αλλ' ἤσαν τόσοι, ὅστε. . . ἡ ἀστυνομία τοῦ Βερολίου προλαμβάνουσα διατάραξιν τῆς τάξεως ἀπηγόρευσε τήν τέλεισιν τῆς ἑορτῆς τῇ Κυριακῇ ἐκείνῃ! Καὶ οὕτω, ἀνευ ἄλλης προαγγελίας, ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ἤναγκάσθη νὰ ἑορτάσῃ τὸ μέγα γεγονός έν μιᾷ τῶν τῆς ἐβδομάδος ἡμερῶν, έν μέσῳ τῶν στενωτέρων τοῦ ζυθοπωλείου πελατῶν, ἀνευ τῆς μεγάλης πομπῆς, ἥτις εἶχε προμελετηθῆ και ἀνευ τῆς ἀποπνευγούσης συρροῆς τοῦ πλήθους,

ὅπερ κατά τήν Κυριακὴν εἶχε συρρέσει. 'Η τελετὴ ὅμως διὰ τοῦτο δὲν ὑπῆρξεν ἤττον εὐθymος. Τὸ βαρῆλιον ἐσύρθη κενὸν υπό τῶν ἀφωσιωμένων αὐτῷ φίλων, και ἠκολούθουσαν δὴν γαλαὶ και εις πύθηκος, αἱ παρὰ Γερμανοῖς προσωποποιήσεις τῆς μέθης. Αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο τόσον ἄφρονος, ὅστε ἠδύναντο ν' ἀκολουθήσουν και ἄλλα ἀκόμη βαρῆλια, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ χάριν τῆς ἑορτῆς ἐκκενωθέντα, τήν θριαμβευτικὴν τοῦ χιλιοστοῦ πορείαν. Καὶ λόγοι ὅμως δὲν ἔλειψαν κατά τὸ μάλλον ἢ ἤττον συγκινητικοὶ ἀποχαριετίζοντες τὸ χιλιοστὸν θυμᾶ τῆς δίψης τῶν ῤητόρων. 'Αλλὰ και ποιήματα ἀπηγγέλθησαν ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ τσσάκις παρασχόν ὄϊστρον τοῖς ποιηταῖς προεμπόριμον κενὸν βαρῆλιον!

Ὁ ἐπιλογος τῶν τοιοῦτων ζυθοποτικῶν τελετῶν εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ ζυθοταξείδια (Bierweise). Καθ' ὀμίλους διασχίζουσι τās ὁδοὺς οἱ συναποφασίσαντες τὸν περίπλου τοῦ τῶν ζυθοπωλείων και σταματῶντες πρὸ ἐκαστου νέου, ὅπερ ἤθελον συναντήσῃ, ὡς ναυτικῇ συνοδείᾳ ἀκτοπλοῦσα και εις ἐκαστον λιμένα προσορμιζομένη, βρέχουσιν ἀφρόνωσιν τὸν λάφυγγά των, ἀποτελειούντες οὕτω τὸν διασκοπέντα πότον. 'Επίστε δὲ τὸ ζυθοπωλεῖον έν ὃ πρὸς στιγμὴν σταθμεύουσιν εἶνε ὑπόγειον (Keller) και ἡ συνοδεία τότε ἀποχωρεῖ τοῦ σταθμοῦ ἐκείνου ἠλαττωμένη, διότι τῶν συντρόφων τις ἔσχε τήν ἀτυχίαν νὰ αἰσθανθῆ τοὺς πόδας του παρακοῦντας εις ὅλας τās διαταγὰς του και τās ἐπιμόρους προσταθείας του πρὸς ἀνάβασιν τῆς κλίμακος. Τὸ μέλλον τοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης πεσόντος ἀγωνιστοῦ τούτου οὐδέποτε σχεδὸν παραλλάσσει. 'Αφοῦ ἐξαντλήσῃ ὅλον αὐτοῦ τὸ χρῆμα, έν μὲν δύναται ἔτι ν' ἀρθρώσῃ τήν διεύθυνσιν του και τύχη νὰ εὐρεθῇ μεταξύ φιλοφρονητῶν, φορτώνεται εις ἀμαξάν και ὄδηγεῖται εις τὸν οἶκόν του. 'Αν ὅμως τὸ ἕτερον τῶν δύο τούτων στοιχείων ἐλλείπῃ, τῷ παρέχεται φιλοξενία πρῶχειρος έν τῇ ἀστυνομίᾳ τοῦλάχιστον ἐπὶ μίαν νύκτα.

Οὐχὶ σπανίως έν τῇ ἀστυνομίᾳ συναντῶνται οἱ έν τῇ ἀνεμοζάλῃ τοῦ πότου ἀποχαρισθέντες σύντροφοι, οἱ μὲν ἐνεκὰ ἀκαταλόγηστοῦ μέθης ἀχθέντες ἐκεῖ, οἱ δ' ἐνεκὰ παραχῶν έν ταῖς ὁδοῖς. Διότι ὁ βερολιναῖος ἔννοσι νὰ θορυβῇ έν ταῖς ὁδοῖς, οὐχὶ ὁσάκις ἐμῆλθουσεν, ἀλλ' ὁσάκις ἐσκέφθη ἢ προέθετο νὰ μεθύσῃ. 'Αν ὁ σκοπὸς ἀπέτυχεν, ἢ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου παρεκωλύθη, τοῦτο δὲν εἶνε λόγος ἡνα μὴ δεικνύηται οὗτος εὐθυμος ἀνα τούς ὁδοὺς.

Και διὰ τοῦτο μόλις παρακάμψῃ τὸ στίλβον κρῆνος ἀστυνομικοῦ τινος κλητῆρος — διότι ἡ φρόνησις διασώζει παρ' αὐτῶ τὸν παρομιώδη τῶν Γερμανῶν φόβον πρὸς τήν ἀστυνομίαν — ἐκβάλλει φωνὴν τινα ἀξιώσεσι μέλους ἔχουσαν ἐπίστε, ἢ ἐκ προμελέτης ὠθεῖ διὰ τοῦ ἀγκῶνος τοὺς διαβάτας προσωποιοῦμενος τὸν τρικλίζοντα. 'Αν δὲ τις τῷ παρατηρήσῃ τι, ἀμέσως προβάλλει εις ἀπολογίαν του :

— Εἶμαι εις εὐθυμίαν!

Ὡς ἂν ἡ φράσις αὕτη ἔχει δύναμιν συγχωροχαρτίου διὰ πάσαν παρεκτροπῆν! 'Εχει έν τούτοις και entire-acle ἡ ὑπόκρισις τῆς εὐθυμίας. 'Η θεὰ κλητῆρος, φέρ' εἰπεῖν, πάντοτε ἐπιφέρει τοιοῦτο διὰλειμμα και ἡ ἐπανάληψις τῆς προσπεποιημένης εὐθυμίας δὲν ἀρκεται εἰμὴ ἀφοῦ ἡ ὄχληρὰ συνάντησις ἀντιπαρέλθῃ. 'Αμέσως τότε και πάλιν τίθενται εις ἐνέργειαν αἱ έν πλήρει διαυγαῖα νοός ὠθήσεις και φωνῆ, τὸ δὲ θεῶμα ποικίλλεται ἐπὶ τῇ συναντῆσει ἀπογόνου τινός τοῦ 'Ιούδα, λαμβανομένου ἀμέσως ὡς θύματος πρὸς ἐπίδειξιν τῆς προσποιητῆς ταύτης εὐθυμίας. 'Αλλ' ἂν τοῦ οὕτου εὐθυμοῦντος οὐδεὶς διακῶψῃ τήν ὁδόν, ἢ ἂν οὐδεὶς ἀποπειρῇ αὐτῷ παρατηρήσεως, ἀπηλπισμένος ὅτι δὲν παρουσιάζεται εὐκαιρία ὅπως προκαλούμενος ἐπιδείξῃ ὡς διαβατήριον τῆς εὐθυμίας του τήν στεροσύνην φράσιν: εἶμαι εις εὐθυμίαν (ich bin lustig), ἀναγκάζεται νὰ ἐκβάλλῃ ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν φωνὴν έν μέσῳ ὁδῷ ἀνευ αἰτίας εἰδοποιῶν ὅτι εἶνε εις εὐθυμίαν! Καὶ ἂν πάλιν οὐδ' εἰς τοῦτο προσέξῃ τις, τότε μόλις φθάσῃ εις τὸν οἶκόν του ἐκσπᾷ εις θορυβούς και ἀτακτῆματα φωνάζων: — Γυναῖκα, εἶμαι εις εὐθυμίαν!

Διότι ἀπ' ἀρχῆς σκοπὸν προέθετο νὰ εὐθυμῆσῃ, και ἀφοῦ ἀπέτυχε θεωρεῖ καθῆκόν του τοῦλάχιστον νὰ ὑπακριθῇ.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ ζυθοποτῶν βερολιναῖος ἐργάτης. 'Η ζυθοποσία ὅμως στρατολογεῖ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς πάντοθεν. 'Αλλ' ἂν ἐπεχείρουν νὰ παρουσιάσω ὅμιν χαρακτήρας ζυθοποτῶν ἐξ ὅλων τῶν τάξεων, ἤθελον ἐπιφέρει κατακλυσμὸν εις τās στήλας τῆς 'Εστίας. 'Η τοιαῦτη ἐπιχείρησις ὃ' ἀπῆρτε κόπους συγγραφῆς ἄλλως τε. 'Τοιοῦτον ὅμως σκοπὸν οὐδέποτε προσέθετον. Διότι και ἂν ἤθελον και ἂν ἠδύναμην νὰ τὸ πράξω, ὃ' ἀπηλιπίζουμην ρίψας ἀπαξ τὸ βλέμμα εις τὰ εἰκονογραφημένα κωμικὰ φύλλα τῆς Γερμανίας. Δὲν ἐκδιδοται ἀριθμὸς τοιοῦτου φύλλου χωρὶς ν' ἀπεικονίζῃ και τύπον τινὰ ζυθοποτου, ἀπὸ τοῦ ἀξιοματικῶς τοῦ προσκρούοντος ἐπὶ τῶν ἐπίπλων και μόλις δυναμένου ν' ἀρθρώσῃ πρὸς τὸν στρατιώτην ὑπηρέτην του :

— Φράντε, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σε ἰδῶ ἄλλοτε εις τοιαύτην κατάστασιν ὅστε νὰ μὴ εἴμπορῆς νὰ κρατήσῃς τὰ ἐπιπλα εις τήν θέσιν των, μέχρι τοῦ ἀγαθοῦ οἰκογενειάρχου ὅστις ἐρωτᾷμενος τί λέγει εις τήν σύζυγόν του ὅταν πηγαίνῃ εις τὸν οἶκόν του τήν νύκτα εις τοιαύτην κατάστασιν, ἀποκρίνεται :

— 'Εγὼ λέγω καλῆσπέρα. . . ὅλα τὰ ἄλλα τὰ λέγει ἐκείνη.

Εἶνε λοιπὸν ἔργον τεράστιον ἡ σκιαγραφία τοῦ Βερολίνου ζυθοποτοῦντος, ἀφοῦ ἡ ποσότης τοῦ έν αὐτῷ καταναλισκομένου ζύθου ἀμιλλᾶται πρὸς τήν ἀπὸ τοῦ Σπρέα διοχετευομένην εις αὐτὸ ποσότητα ὕδατος. Διὰ ἐπεχείρησα νὰ ἐπιδείξω μόνον μίαν γωνίαν τοῦ μεγαλοπρεποῦς και κολοσσιαίου πίνακος και ἀνεύρωα μίαν μόνην πτυχὴν τοῦ καλύπτοντος αὐτὰν παραπετάματος. 'Αν διὰ μέσου αὐτῆς καταρθῶσατε νὰ ἴδητε τὸν φοιτητὴν ζυθοποτοῦντα κατά τās ζυθοποτικὰς ἑορτὰς του και τὸν ἐργάτην τοῦ Βερολίμου ἀπολαύοντα τῆς ἐλευθερίας τῶν Κυριακῶν του, ἀκρεσθῆτε εις αὐτὸ νῦν. 'Ισως βραδύτερον ἄλλαι σκηναὶ συμπληρώσουσιν ὁλόκληρον τήν εἰκόνα τοῦ Βερολίμου ζυθοποτοῦντος.

'Εν Βερολίνῳ κατά Μάιον.

P.

ΝΟΘΕΥΣΙΣ ΚΟΧΛΙΩΝ

Δὲν ὑπάρχει τόπος σήμεραν έν Ἐυρώπῃ έν ὃ νὰ μὴ νοθεύωνται πάντα τὰ εις χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου: ὁ οἶνος, τὸ ὄξος, ὁ ζῦθος, τὸ βούτυρον, τὸ ἄλας, τὸ πέπερι, ὁ καφῆς, τὸ γάλα, τὰ πνευματώδη ποτὰ, τὰ σιρόπια, τὰ γλυκύσματα, ἡ σοκολάτα, τὸ τέϊον, τὸ μέλι κτλ. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὑπάρχουσι γάμπρικαις πλαστῶν ὕδων' ἰδοὺ νῦν ἡ 'Επιστημονικῇ 'Επιθεώρησι μὲς ἀποκαλύπτει και γάμπρικαις κοχλιῶν.

Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς αὐτῶν εἶνε ἀπλοῦστατος. . . και λίαν φιλόκαλος, λέγουσιν οἱ νοθευταί. 'Αλλὰ πρὶν ἐκθέσωμεν αὐτὸν, ἀνάγκη νὰ προαξῶμεν ὀλίγας λέξεις. Οἱ ὦμοι κοχλίας πωλοῦνται έν Παρισίοις πρὸς 25—30 λεπτὰ ἢ ἑκατοντάς, οἱ δὲ ἐψημένοι πρὸς 5 φράγκα οἱ ἑκατόν. 'Απαιτεῖ δὲ ἡ παρασκευὴ αὐτῶν περισσὰς φροντίδας ἵνα καταστίσι τὸ εις πάντας ἀρεστὸν ἕδισμα.

Ἴον Πλύσιν αὐτῶν διὰ ψυχροῦ ὕδατος. 2ον Τρεῖς ἢ τέσσαρας πλύσεις διὰ ζέοντος ὕδατος. 3ον 'Εξαγωγήν τοῦ κοχλιοῦ ἐκ τοῦ ὀστράκου. 4ον Πλύσιν τοῦ ὀστράκου διὰ ζέοντος ὕδατος.

ὄν Εἰσαγωγὴν τοῦ κοχλίου εἰς τὸ δστρακον μετὰ βουτύρου, ἄλατος, πεπέρεως, πετροσελλίου καὶ κρομμύου λεπτοκομμένου.

Ὁν Ἐλαφρὴν βράσιν ἐπὶ ἀδυνάτου πυρὸς ἕνα διαλυθῆ τὸ βούτυρον καὶ διαποτίσῃ καλῶς τὸ ὄλον.

Εὐνόητον τὴν πῶς αἱ πολλαὶ αὐταὶ φροντίδες εἰς μαγεύουσιν αὐτῶν ἀναβιβάζουσι τὴν τιμὴν ἀπὸ 25 λεπτῶν εἰς 5 φράγκα διὰ μίαν ἑκατοστὴν κοχλίων.

Τούτων τεθέντων, ἡ νόθευσις τῶν κοχλίων γίνεται εὐκολώτατα καταργουσι ἀπλῶς τὰς τέσσαρας πρώτας προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας καὶ ἐργονταὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν πέμπτην. Δηλαδή λαμβάνουσι δστρακκ κενὸ καχλίων, ὃν ἐγένετο ἤδη χρῆσις, καὶ πληροῦσι αὐτὰ διὰ μίγματος συγκειμένου ἐκ μικροῦ τεμαχίου πνεύμονος βοῦς, ἄλατος, κόνας μουστάρδας καὶ λίπους. Ἐπειτα γίνεται ἡ ἐλαφρὰ βράσις ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου πυρὸς, κτλ. καὶ ἰδοὺ ἔτοιμοι 100 νέοι κοχλίου διὰ 5 φράγκα!

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ νοθεύσεων, ἂς ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὸν ἀκόλουθον χαριστάταν μύθον, ὃν ἀνέγνωμεν ἐν τινὶ ἐφημερίδι:

«Τέσσαρες μύται, διὰ τῶν ἱερῶν τῆς φιλίας δεσμῶν συνδέονται, ἔζω ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ. Πρωίαν τινὰ ἐξύπνησαν αἰσθανόμενοι ἰσχυρὰν ὄρεξιν· καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐκαθέθη εἰς τὸ χεῖλος δοχείου γαλακτος, ἐξ οὗ πιούσα ἀρετὸν δὲν ἐβράδυνε νὰ πέρσῃ νεκρὰ, δηλητηριασθεῖσα ἐκ τῆς μετὰ τοῦ γαλακτος μεμιγμένης ἀσβέστου. Ἡ δευτέρα ἐστράφη εἰς τεμάχιον ἀλλαντίας, ἐξ οὗ ἔφαγε μετ' ἀπλήστου λαίμαργίας· ἀλλὰ τὸ τεμάχιον τοῦ ἀλλαντος ἦτο βεβαμμένον διὰ χρώματος δηλητηριασμένου, τὸ δὲ ταλαίπωρον ζωῖον κατέπεσε καὶ αὐτὴ φαρμακωθῆν. Οὐχὶ δὲ διάφορος ὑπῆρξεν ἡ τύχη καὶ τῆς τρίτης μύτης, ἥτις ἀπέθανε φαγοῦσα κατὰ κόρον ἐξ ἀλεύρου, ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ἰσχυροτάτη δόσις στυπτηρίας. Ἐμφρων ὑπὸ τῆς λύπης γεννημένη, καὶ μὴ θέλουσα νὰ ἐπιζήσῃ ἡ τετάρτη, ῥίπτεται ἐπὶ τινος μισοκτόνου χάρτου, τεθειμένου ἐντὸς κοίλου πινακίου, ἕνα ἀποκτανήσῃ, καὶ ῥοσφ' ἀπλήστως ἐκ τοῦ χυμοῦ αὐτοῦ, ὃν νομίζει θανατηφόρον. Ἄλλ', ᾧ ἐκπληξίς! ἀντὶ νὰ ἀποθάνῃ, αἰσθάνεται ἐαυτὴν νέαν ζῶν καὶ δυνάμεις λαμβάνουσα. Ὁ μισοκτόνος χάρτης ἦτο καὶ αὐτὸς νοθευμένος!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΒΔΕΛ ΚΑΔΕΡ

Τὰ ἀκόλουθα δύο ἀνέκδοτα περὶ τοῦ ἀρτι-ἀποθανόντος ἐμίρου Ἀβδὲλ Καδὲρ ἀναγινώσκουμεν ἐν γαλλικῇ ἐφημερίδι:

Τὴν ἐσπέραν μίαν μάχης, καθ' ἣν οἱ Ἀραβες εἶχον ἐξολοθρεῦσαι μικρὸν γαλλικὸν σάμμα πεζικοῦ, ὁ ἐμίρης κεκμηκῶς εὐρίσκειτο εἰς τὴν σκηνὴν του στηθεῖσαν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ μέρους, ὅπου εἶχε συγκρατηθῆ ἡ μάχη.

Ἀνεπαύετο ἀπὸ μίας ὥρας βεθυθισμένος εἰς μελέτην καὶ προσεσχῆν, ὅτε εἰς τῶν γενιτσάρων του, κρατῶν αἰμοσταγῆς ἔτι εἰς τὴν δεξιὰν τὸ γεκαταγάνιον, ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἠρώτησε διὰ φωνῆς βραγγώδους:

— Ἐμίρη! Πόσα πληρώνεις διὰ καθὲ κεφάλι γαλλικόν; ἔχω ἐδῶ κοντὰ μίαν καλὴν συλλογὴν, πού ἐτι τὰ ἐσύνεξα.

Ὁ Ἀβδὲλ Καδὲρ ἤγειρε βραδέως τὸ βλέμμα μέχρι τοῦ φαντατικοῦ ἐκείνου δημίου, καὶ ἀπεκρίνατο μετ' ὀλίγου τοῦ τῆς σοβαρότητος:

— Διὰ καθὲ κεφάλι γαλλικὸν πληρώνω πενήντα μπαστουριές, φίλε μου· καὶ διὰ νὰ μὴ περιμένῃς πολὺ, στάσου νὰ σοῦ ταῖς προπληρώσω.

Ἀκόμη φεύγει ὁ γενιτσάρος.

Ὁ Ἀβδὲλ Καδὲρ ἦτο πρὸς τοῖς ἀλλοῖς νοῦς πρακτικώτατος. Ἴδου δ' ἐκ πολλῶν ἀλλων ἐν παραδειγμα τούτου. Περὶ τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ὁ ἐνδοξὸς αἰχμάλωτος εἶχε μετενεχθῆ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἀμβοῦξ, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Αἰγίηρος· μιστῶν ἡμερῶν προσήλθεν αὐτῷ εἰς τῶν θεραπόντων τοῦ μεγάρου με μυστηριαδὸς ὕψος, ὅστις εἶπεν αὐτῷ περὶ τοῦ τῆς: «Ἐμίρη, δυνάμαι, χωρίς κίνδυνον, νὰ σὲ κάμω νὰ δραπέτεύσῃς ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ τῶν ποταμῶν...» Ὁ αἰχμάλωτος ἐθεώρησεν ἀνεὐχὸν τὸν θεράποντα. Τούτου δ' ἐτοιμαζομένου ν' ἀνελιξῆ τὸ στέδιον τῆς ἀποδράσεως, ὁ Ἀβδὲλ Καδὲρ ἀπεκρίνατο: «Ὁ Αἰγίηρος θὰ μὲ ὑπάγῃ εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ θάλασσα θὰ μὲ φέρῃ ὀπίσω εἰς τὴν Ἀφρικὴν· ἡ Ἀφρικὴ θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ἐπαναρχίσω τὸν κατὰ τῆς Γαλλίας πόλεμον· ὁ κατὰ τῆς Γαλλίας πόλεμος θὰ καταλήξῃ εἰς ἧτταν· ἡ ἧττα θὰ μὲ καταστήσῃ καὶ πάλιν δέσμιον, καὶ θὰ μὲ ἐπαναφέρῃ ἐδῶ. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι προτιμώτερον νὰ μένω ὅπως εἶμαι!»

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο πρῶην ὑπερέχει καφενείου θέλοντες νὰ κερδίσωσι χρήματα, ἠγόρασαν μεγάλην φιάλην βακχικῆς δόντες ὅλην αὐτῶν τὴν περιουσίαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ πωλήσωσι τὸ ποτὸν ἐν τῇ πανηγύρει τῆς Πεντέλης. Ὁ εἰς λοιπὸν μὲ τὴν

μυλιάρικη ἐν τῇ μισογύρῃ, ὁ δὲ δεύτερος μὲ ζευγὸς ποτηρίων ἐν μανδύλῳ ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ κέρδος.

Κατὰ τὴν Ριζαίρειον σχολὴν ὁ κρατῶν τὴν φιάλην κουρασθεὶς λέγει πρὸς τὸν ἄλλον: «Ἄσε με, βρε Γεάννη, νὰ πιῶ ἕνα ποτηράκι μαστίχα· ἔσκασα ἀπὸ τῆ δίψα».

— Μπα, λέγει ὁ ἕτερος, τότε τρώμε τὸ κεφάλαιο.

— Σ' τὸ πλερόνω· ἔχω ἀκόμα μὲ δεκάρα. — Τότε πὲ καὶ ὁ Γεάννης δίδει τὸ ποτήριον καὶ λαμβάνει τὰ δέκα λεπτὰ λίαν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ πρῶτον κέρδος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔρχεται ἡ σειρὰ καὶ εἰς αὐτὸν νὰ φέρῃ τὴν φιάλην, ἣς τὸ βέρος δὲν ἐβράδυνε νὰ φέρῃ μετ' ὀλίγα βήματα τὴν αὐτὴν κάψωσιν ἦν καὶ εἰς τὸν πρῶτον.

— Γε' ἀκουσε, Κώστα, δὸς μου ἕνα ποτηράκι νὰ πιῶ. Ἐσκασα.

— Ἀμ' δέ! Θὰ φῶμε τὸ κεφάλαιο.

— Σ' τὸ πληρόνω· νὰ μιὰ δεκάρα· καὶ δίδει εἰς αὐτὸν τὰ δέκα λεπτὰ, ἄτινα τῷ εἶχε δώσει πρότερον ὁ Γεάννης καὶ πίνει τὸ ποτήριον.

Οὕτω ἐξηκολούθησαν πληρώνοντες ὁ εἰς τὸν ἕτερον διὰ τοῦ αὐτοῦ νομίσματος μέχρι οὗ ἐφθασαν εἰς Πεντέλην με τὴν φιάλην κενὴν, καὶ ἐνησχολήθησαν ἰσως νὰ μαρτάσωσι τὸ κέρδος τῆς ἐπιχειρήσεως.

Κυρία τις, τῆς ὁποίας τὰς περὶ ὠραιότητος ἀξιώσεις δὲν ἐδικαιολόγουν καθόλου αἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου, ἔλεγε πρὸς τὸν πνευματικὸν τῆς:

— Ἔνε ἀμαρτία, δέσποτά μου, νὰ χαίρωμαι ὅταν μοῦ λέγουν πὼς εἶμαι ὠραία;

— Βέβαια, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ ἱερέως· γιὰτὶ κανεὶς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἄλλους νὰ λέγουν ψεῦματα.

Ἰσπανικὸν ἐπιτύμβιον: Ἐνταῦθα κείται ἡ ἀτυχὴς Μαθίλδη, ἀκατανόουσα ἕνεκα σταθερότητος· πλησίασε, διαβάτα· ἡ ἀσθένεια αὐτῆ δὲν εἶνε μεταδοτικὴ.

ΔΑΗΘΕΙΑΙ

Ποτὲ κύριος ἀμελής δὲν ἔχει ὑπερέτην ἐπιμελή.

Δὲν εἶνε ἄξιος νὰ ἀγαπάται ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ ὁ ἀποφεύγων πάντα κίνδυνον τοῦ νὰ ἀπαρέσῃ εἰς αὐτούς.

Ὁ νυμφευόμενος γυναίκα μόνον διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς ὁμοιάζει ἐκεῖνον, ὅστις ἀγοράζει ἀ-

γρὸν μόνον διὰ τὰ ἐν αὐτῇ φυόμενα ῥόδα. Καὶ πάλιν ὁ τελευταῖος οὗτος θὰ εἶνε λογικώτερος· διότι τὰ ῥόδα τοῦλάχιστον ἀναφύονται τακτικῶς κατ' ἔτος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Φυλακαὶ ἐν Ἑλβετίᾳ. Ἐν ταῖς «Ἐντυπώσεσι» τῶν περιηγήσεων αὐτῶ ὁ Ἀλέξανδρος Δυμάς μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἀναφέρει τιτὰ καὶ περὶ τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ φυλακῶν. Ἐν Ἑλβετίᾳ δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε εἰρκταὶ οὔτε κἀτερρα, ἀλλ' ἀπλῶς οἱκοι μετανοούντων. Ἐνα τούτων ἐπισκεφθεὶς ὁ Δυμάς λέγει ὅτι τὸσον ὀλίγον ὁμοιάζει πρὸς τὰς φυλακάς τῆς Γαλλίας, ὥστε ἐνόμισεν ἀπλούστατα ὅτι εὐρίσκειται ἐντὸς πτωχοκομείου.

Οἱ φυλακισμένοι εὐρίσκοντο, λέγει, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην περιδιαβάζοντες ἐντὸς αὐτῆς προωρισμένης δι' αὐτούς. Εἶδε δὲ τούτους ἐκ θυρίδος συνομιλοῦντας καθ' ὀμίλου. Τινὲς αὐτῶν ἔφερον ἐνδύματα μετὰ γραμμῶν πρασίνων καὶ λευκῶν καὶ εἶδος τι σιδηροῦ δακτυλίου περὶ τὸν τράχηλον· οὗτοι ἦσαν οἱ βαρύπονοι· ἐξ ἐτέρας δὲ ἀπέναντι κειμένης θυρίδος εἶδε γυναῖκας περιδιαβαζούσας ἐντὸς κήπου ἀποτελούμενος μέρος τῶν γυναικείων φυλακῶν. Ἐπεσκέψατο εἴτα μικρὰ μεμονωμένα δωμάτια, ἐν οἷς κοιμῶνται οἱ φυλακισμένοι· ἦσαν ταῦτα ὠραία κελλία καὶ μόνον ἐκ τῶν κηλικίων αὐτῶν διέκρινε τις ὅτι ἦσαν φυλακαὶ. Ἐκαστον τούτων ἦτο κεκοσμημένον δι' ἐπίπλων ἀναγκαίων πρὸς χρῆσιν ἐνὸς ἀτόμου, τιτὰ δὲ εἶχον καὶ μικρὰν βιβλιοθήκην, διότι εἶνε ἐπιτετραμμένον τοῖς φυλακισμένοις ν' ἀφιερωθῶσι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τὰς ὥρας τῆς ἀνάσεως αὐτῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὴν περιγραφὴν τῶν φυλακῶν· ἀμέσως δὲ κατωτέρω προστίθησιν ὁ Γάλλος συγγραφεὺς: «Ὁ σκοπὸς τῶν οἰκῶν τούτων τῆς μετανοίας δὲν εἶνε μόνον ν' ἀποχωρίζωσι τῆς κοινωνίας τὰ άτομα, ἀπερ θὰ ἠδύνατο νὰ βλάψωσιν αὐτῶν, ἀλλὰ προσέτι νὰ ἐπιφέρωσι τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν τῶν ἀποχωρισθέντων. Ἐν Γαλλίᾳ οἱ καταδικασθέντες ἐξέρχονται τῶν φυλακῶν καὶ τῶν κατέργων μάλλον διεφθαρμένοι παρ' ὅσον ἦσαν εἰσελθόντες εἰς αὐτὰ· τούναντίον οἱ καταδικασθέντες Ἑλβετοὶ ἐξέρχονται τούτων κρισσοῦς.

Ἴδου δὲ ἐπὶ ποίας λογικῆς βάσεως ἡ κυβερνήσις ἐγκαθίδρυσε τὴν βελτίωσιν ταύτην.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἀδικημάτων ἔχουσιν ἀφορμὴν τὴν ἐσχάτην πενίαν· ἡ κατάστασις αὐτῆ παρὰ τοῖς πλείστοις προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι μὴ γινώσκοντες οὐδὲν ἐπάγγελμα, δὲν δύνανται τῇ βοήθειᾳ τῆς ἐργασίας αὐτῶν νὰ δημιουργήσωσιν ἑαυτοῖς ὑπαρξίν ἐν τῷ μέσῳ τῆς

κοινωνίας. Τὸ ἀποχωρίζειν λοιπὸν αὐτοὺς ἐκ τῆς κοινωνίας, τηρεῖν αὐτοὺς φυλακισμένους ἐπὶ χρόνον κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἤττον μακρὸν, καὶ ἀπολύειν καὶ πάλιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας δὲν εἶνε μέσον ὅπως βελτιωθῶσιν· ἀπλῶς μόνον στεροῦνται τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν καὶ οὐδὲν πλέον ῥιπτόμενοι δ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, ἥτις προὐκάλεσε τὴν πρώτην αὐτῶν πτώσιν, ἀναποφεύκτως θέλουσι καὶ πάλιν ἐξολισθῆσαι· τὸ μόνον λοιπὸν μέσον ὅπως ἀπαλλαγῶσι ταύτης εἶνε νὰ ἐξισωθῶσι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ζῶσιν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν, δηλ. νὰ ἐφοδιασθῶσι δι' ἐπαγγέλματος καὶ χρήματος. Συνεπῶς λοιπὸν πρὸς ταῦτα οἱ οἰκοὶ τῶν μετανοούντων ἔχουσιν ὡς πρῶτον μὲν ὅρον ὅτι πᾶς καταδικός, ὅστις δὲν γνωρίζει ἐπάγγελμά τι, πρέπει νὰ ἐκμάθῃ ἐν τοιοῦτον κατ' ἐκλογὴν αὐτοῦ, καὶ ὡς δεύτερον, ὅτι τὰ δύο τρίτα τοῦ χρήματος ἕπερ ἠθέλην ἀποφέρει τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο κατὰ τὸν χρόνον τῆς φυλακίσεως τοῦ ἐνόχου ἔσονται ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἄρθρον δὲ τι προστεθὲν κατόπιν συμπληροῖ τὸ φιλόανθρωπον τοῦτο μέτρον, διατάσσον ὅπως οἱ φυλακισμένοι διαβιβάζωσι τὸ τρίτον τοῦ χρήματος τούτου εἰς τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα, εἰς τὴν γυναῖκα ἢ τὰ τέκνα αὐτῶν.

«Οὕτως ἡ ἄλυσος τῆς φύσεως, ἡ βιαίως διὰ τὸν κατὰδικον συντριβεῖσα δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, συνάπτεται καὶ πάλιν διὰ νέων σχέσεων. Τὸ χρῆμα ὅπερ οὗτος ἀποστέλλει εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ παρασκευάζει αὐτῷ ἐν τῷ μέσῳ ταύτης εὐχάριστον ἐπάναodon. Ὁ οἰκογενειακὸς βίος, οὗ τινος ἡ καρδιά αὐτοῦ τασάτην ἔχει ἀνάγκην, ἀφ' οὗ ἐπὶ τασούτον χρόνον ὑπῆρξεν ἐστερημένος τούτου, ἀνοίγεται αὐτῷ· διότι ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν αὐτῷ ἐξουθενωμένον, πτωχὸν καὶ γυμνὸν τὸ ἀπὸν τῆς οἰκογενείας μέλος, ἐπανέρχεται τούναντιον κεκαθαμένον ἐκ τοῦ παρελθόντος ἀμαρτήματος διὰ τῆς τιμωρίας αὐτῆς καὶ ἐξησφαλισμένον εἰς τὴν μέλλουσαν ἀρετὴν αὐτοῦ διὰ τοῦ χρήματος ὅπερ κατέχει, καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος ὅπερ ἐξέμαθεν».

Οἱ Γερμανοὶ χειρουργοὶ δὲν στεροῦνται τόλμης. Εἰς ἐξ αὐτῶν, Hofferich καλούμενος, ἐκ Μονάχου, ἀφαιρέσας ὀγκώδες οἰδήμα ἀπὸ τοῦ πάσχοντος βραχιονίου τινος, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἐκ τῆς ἐγχειρίσεως προξενηθεῖσαν ὀπήν, διὰ μυϊκῶ ὀγκου ἀποσπασθέντος ἐκ μηροῦ κυνός. Μετὰ τρεῖς μῆνας, ὁ πάσχων ἀνεκτήσατο τὴν χρῆσιν τοῦ βραχιονίου αὐτοῦ τέλειον θεραπευθέντος.

Φωτογραφία τοῦ λόγου.—Γνωστὸν εἶνε ὅτι

οἱ κωφάλαλοι διδάσκονται νὰ ὁμιλῶσι καὶ νὰ γράψωσι διὰ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων. Κατὰ τινὰ ἀγγλικὴν ἐφημερίδα εἰς τὸν Wanerka ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ φωτογραφῆσῃ τὴν φυσιογνωμίαν ἀνθρώπου ἐν ᾧ αἱ κινήσεις αὐταὶ τῶν χειλέων ἦσαν λίαν χαρακτηριστικαί, ὅπως ἀποτύπωνται οὕτως τὴν εἰς ἕκαστον ἦχον ἀναποκρινομένην κίνησιν τῶν χειλέων. Ἐπὶ τῶν φωτογραφημάτων τούτων, παρουσιασθέντων τῇ φωτογραφικῇ εταιρίᾳ, ἐντελῶς ἀπειροὶ τῆς διδασκτικῆς τῶν κωφάλλων μεθόδου ἀνθρώποι ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι τοὺς διαφόρους τόνους, ὡς εἶπειν, τῆς φωνῆς.

«Ἐν τινι τῶν δραματίων τοῦ Ὄσπερβᾶχ παρίσταται ὁ βρασιλιανὸς Πόμπα Ματαδόρες διασκορπίζων δουκᾶτα μὲν διὰ τοῦ μεδίμνου, ἀδάμαντας δὲ διὰ τῆς πλάστιγγος. Ὑπάρχει ὁμοῦ οὐχὶ ἐπὶ σκηνῆς καὶ κατὰ φαντασίαν, ἀλλὰ πράγματι βρασιλιανὸς τις Don Ricardo da Jonza, πλουσιώτερος παντὸς Εὐρωπαϊοῦ καὶ Ἀμερικανοῦ, καὶ αὐτῶν τῶν Ροσιλδ, ἔχων ἐκ μεταλλείων χρυσοῦ καὶ ἀδάμαντων ἐτησίαν πρόσσοdon 300,000,000 ! Ἐνα μῆνα τοῦ ἐτους διατρίβει ἐν Παρισίοις, ἔπου ἔχει 29 οἰκίας, καὶ παιεῖται ἐλεημοσύνας βασιλοπρεπεῖς.—Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει Γάλλος κόμης, οὐτινος ἡ σύμβιος μέλλει νὰ κληρονομήσῃ χιλία ἑκατομμύρια. Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν Ἀμερικανὸς ἐπώλησε τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ καίτται νῦν ἡ πόλις Σικάγο, ἐπὶ τῷ ὄρφ νὰ τὸ ἀπολάβῃ μετὰ 99 ἔτη. Ἡ τούτου ἐσχάτη κληρονόμος ἐνυμφεῦθη τὸν Γάλλον κόμητα, εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ προσηγοῦς Ἰουλίου θὰ ἀνήκῃ ἕλη ἡ πόλις, εἰ μὴ ἐξαγοράσῃ ἑαυτήν. Τὸ πρᾶγμα ὁμοῦ ἔχει τὰς δυσχερείας του, διότι θὰ διαμαρτυρηθῶσιν αἱ νῦν γαιοκτῆμονες καὶ οἰκοδεσπόται».

Ἐξ ἄρθρου δημοσιευθέντος ἄρτι ἐν τῇ «Ἐπιστημονικῇ Ἐπιθεωρήσει» περὶ τῶν λαῶν τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς ἀποσπᾶμεν τὰ ἐξῆς περίεργα περὶ τοῦ στρατοῦ τῆς Δαχομέυ. «Τὸ ἐκλεκτότατον σῶμα τοῦ στρατοῦ ἐν Δαχομέυ εἶνε ἡ λεγεὼν τῶν Ἀμαζόνων· τὸ σῶμα τοῦτο συγκροτεῖται ἐκ νεανίδων ἐλεγχομένων ὑπὸ τοῦ βασιλέως, οὗ τινος ἀποτελοῦσι τὴν σωματοφυλακίαν. Τὴν ἀπώλειαν τῆς παρθενίας ἐκτίνουσι διὰ τῆς ἰδίας ζωῆς. Αἱ γυναῖκες αὐταὶ θεωροῦνται ὡς ἀνδρείότεραι καὶ σκληρότεραι τῶν ἀνδρῶν πολεμιστῶν βέβαιον δ' εἶνε ὅτι εἰς δύο συμπλοκάς πρὸς ἄλλην τινὰ φυλὴν τῆς Ἀφρικῆς ἡ ἀφασίωσις αὐτῶν ἔσωσε δις τὴν ζωὴν τοῦ κυριάρχου αὐτῶν».